

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Кафедра журналістики та філології

Добірка журналістських матеріалів: рецензія

A selection of journalistic materials: the review

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «бакалавр»
студента спеціальності «Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТ-71

Кучеренко Анни Вячеславівни

Науковий керівник:

Сушкова Олена Миколаївна,

доцент кафедри журналістики та
філології, кандидат філологічних наук

Суми

2021 рік

ЗМІСТ

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	3
ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ.....	5
1.1. Основні поняття використані у роботі.....	5
1.2. Рецензія на сторінках видання «День».....	20
РОЗДІЛ 2. ОБГРУНТУВАННЯ ТА СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ.....	25
2.1. Структура.....	25
2.2. Технічні характеристики.....	27
2.3. Зображення.....	29
2.4. Авторська ідея.....	31
2.5. Програмні засоби.....	32
2.6. Сфера застосування.....	32
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	33
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ.....	35
ВИСНОВКИ.....	61

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Культурна ситуація, що склалася у сучасному світі, потребує ґрунтовного дослідження і аналізу, адже вона впливає безпосередньо на духовний та інтелектуальний розвиток суспільства. Тому надзвичайно важливо, щоб культурне спрямування було естетично, ідейно та морально правильним, подолато загрозливі тенденції зниження інтелектуального рівня та всебічної масовізації. Саме журналістика виконує у суспільстві культурну, ідеологічну, виховну функції, орієнтуючи його у широкому інформаційному просторі. Через засоби масової інформації людина не лише дізнається про нові факти дійсності, а й обирає для себе шлях до розвитку та самовдосконалення.

Дослідженням рецензії як жанру свого часу присвятили роботи такі науковці, як Ю. С. Бурляй, І. Л. Михайлин, В. Й. Здоровега, А. А. Тертичний та інші.

Тема нашої роботи є **актуальною**, адже через велику кількість кінематографічної продукції, літературних творів реципієнт часто не має змоги дізнатися про існування кінофільму, літературного твору, що потенційно можуть його зацікавити, розширити світогляд, задовольнити естетичні потреби або розважити. Таким чином породжується необхідність у систематичному та якісному рецензуванні літературних творів та кінематографу.

Інформаційний продукт, представлений у роботі, являє собою добірку рецензій на кінематографічні та книжкові твори, обрані за принципом популярності, новизни, суспільної значущості. Авторський задум полягає у створенні рецензій та публікації їх на спеціально створеному веб-сайті, який дасть читачам можливість ознайомитись із новинками, обрати для себе найбільш цікаві твори для перегляду та читання.

Мета роботи полягає у створенні якісного інформаційного продукту.

Досягнення мети зумовило постановку та вирішення таких **завдань**:

- визначення особливостей та різновидів рецензії;
- створення власних кінорецензій та рецензій на книжкові видання на основі досліджених теоретичних засад;
- публікація створених рецензій;
- дослідження та аналіз їх ефективності.

Сферою застосування нашого інформаційного продукту можуть бути як електронні, так і друковані ЗМІ, а також каталоги.

До організаційних та матеріально-технічних можливостей створення інформаційного продукту включаємо наявність комп'ютера та базові знання у веб-програмуванні. Теоретичними можливостями виконання продукту є дослідження та детальне вивчення теоретичних засад жанру. До творчих можливостей належать перегляд, глядацьке сприйняття, аналіз, інтерпретація та оцінка, і власне створення авторського тексту.

Структура роботи.

Робота складається із пояснювальної записки, вступу, 1 розділу в якому два підрозділи, 2 розділу в якому 5 підрозділів, списку використаних джерел, інформаційного продукту, висновків та додатків. Об'єм роботи — 73 сторінки.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

1.1. Рецензія – аналітичний жанр журналістики

Засоби масової інформації мають тенденцію не лише до повідомлення новин, але й до аналізу, глибокого дослідження та пояснення подій, процесів та явищ дійсності. Саме завдяки цьому в них утворилася розгалужена ефективна система аналітичних жанрів, що постійно розвивається, адаптуючись до тих завдань, що постають перед сучасною журналістикою.

Серед жанрів аналітичної журналістики чільне місце посідає рецензія — жанр, основу якого складає критичний відгук про твори мистецтва, літератури, журналістики тощо. Сутність цього відгуку — виразити ставлення автора стосовно досліджуваного предмета. Журналіст-рецензент виступає посередником між світом мистецтва та суспільством, допомагаючи людині обрати саме те, що заслуговує на її увагу. Відмінність рецензії від інших аналітичних жанрів перш за все в тому, що предметом її дослідження виступають не безпосередні факти дійсності, а інформаційні явища — книги, фільми, вистави, телевізійні передачі тощо.

Слово «рецензія» походить від латинського «recensio», що в перекладі означає «перегляд, повідомлення, оцінка, відгук про що-небудь». Не існує сталого, однозначного визначення цього поняття.

«Рецензія – жанр публіцистики, за допомогою якого автор професійно аналізує твір літератури, науки, мистецтва, дає оцінку вже відтвореним фактам, подіям, явищам» [19; 78]; «оперативний вид літературно-художньої критики, призначений для публікацій у пресі, а також інших ЗМІ» [8; 204]; «критичний твір, у якому розглядається й оцінюється опубліковане видання чи оригінал майбутнього видання» [21; 228]; «один із основних жанрів критики, містить оцінку, аналіз та інтерпретацію, визначення сильних сторін і вад, зауваження та пропозиції щодо поліпшення літературного, мистецького або наукового твору» [17; 70].

Відмінності у визначеннях пояснюються різними підходами до вивчення жанру рецензії: деякі дослідники розглядають її як жанр аналітичної журналістики, інші — як жанр художньої критики. Проте неможливо зрозуміти всі аспекти та особливості рецензії, не об'єднавши вищезазначені дослідницькі підходи.

Основні вимоги до рецензії:

- «чітке розкриття ідейно-тематичного змісту твору та його художніх особливостей;
- науково-теоретична обґрунтованість аналітичних характеристик та висновків (оцінок), що впливають з них;
- чіткість, зрозумілість, лаконізм вислову, випрацювання власного авторського стилю.

Основу рецензії складає аналіз, тому необхідно, щоб він був всебічним, об'єктивним. Автор рецензії повинен уміти помітити в аналізованому творі те «нове», що може стати центром, довкола якого будуть обертатися його думки, судження» [20].

Рецензії розрізняють за кількома ознаками:

За обсягом рецензії можна розділити на два типи: великі (гранд-рецензії) і маленькі (міні-рецензії). Великі рецензії публікуються перш за все в спеціалізованих виданнях професійними авторитетними критиками. Найчастіше на шпальтах ЗМІ зустрічаються міні-рецензії (анотації, відгуки, есе).

За кількістю аналізованих творів виділяють монорецензії та полірецензії. У монорецензії розглядається один твір, полірецензії — більші за обсягом, в них аналізується та порівнюється два або більше творів [21].

За об'єктом критики рецензії поділяють на літературні, мистецькі і наукові. Вони діляться на підвиди: літературні — на прозові, поетичні і сатиричні; мистецькі — за видами мистецтва (найпоширеніші — театральні, кінорецензії, музичні, естрадні, відеорецензії); наукові — за галузями наук. Поширеними стали також рецензії на рекламні кліпи, комп'ютерні ігри тощо.

За засобом обнародування виділяють газетні, журнальні, радіо і телерецензії.

За методом відтворення бувають інформаційні, аналітичні і художньо-публіцистичні рецензії [13; 65].

Використовуючи класифікацію В. Здоровеги, виділяємо такі типи рецензій:

Інформаційна група рецензій:

- рецензія-анотація — коротка рецензія, що подає хронікальну оцінку твору. Вона не аналізує, але інформує про зміст твору та його цільову аудиторію. Найчастіше зустрічається у ЗМІ та має переважно рекламне призначення;
- рецензія — репліка стисло висвітлює зміст і значення рецензованого твору, в ній поєднано критичну оцінку з методом хронікальної замітки. Часто містить авторське міркування щодо значення або змісту об'єкту рецензії;
- рецензія — репортаж синтезує в собі репортерський і критичний методи, створює “ефект присутності”. Вона жваво, динамічно повідомляє про зміст та особливості кінофільму або театральної постановки, водночас несучи в собі елемент критики (у судженнях, враженнях).

Аналітична група рецензій:

- рецензія — стаття поєднує в собі метод кореспондування і критики. Вона розглядає певний твір з позиції його мистецької і соціальної значущості; аналіз рецензованого твору спонукає читача не лише до ознайомлення з ним, а й до подальших роздумів над актуальними питаннями, порушеними в публікації;
- рецензія — кореспонденція містить у собі повідомлення про появу певного твору, може включати в себе цитати, посилання, короткий переказ змісту. Рецензент інтерпретує твір, спираючись на власні враження або коментарі експертів. Центральне місце в рецензії-

кореспонденції займає аналізований твір, всі інші деталі, приклади, судження є “допоміжним” матеріалом для його всебічного висвітлення;

- рецензія — відкритий лист передбачає звернення рецензента до автора твору з метою висловлення своїх вражень і побажань. Вона може мати різкий тон і надмірну експресивність, провокувати полеміку і закликати можливих опонентів до дискусії. У ній подано конкретну авторську оцінку, висловлену за допомогою сукупності фактів, аргументів, прикладів, які допомагають обґрунтувати позицію автора.

Художньо-публіцистична група рецензій:

- рецензія — фейлетон містить викривальний і критичний характер, поєднує у собі нарисове і сатиричне відтворення. Міра критики у таких матеріалах надзвичайно висока, проте вони пишуться у жвавій, гумористичній формі, можуть мати розважальний характер;
- рецензія — есе має вільну композицію і виражає індивідуальне ставлення і враження автора від рецензованого твору, не передбачаючи вичерпного трактування твору. Рецензії-есе образні, афористичні, мають емоційний та відвертий характер [14].

Частіше за все у ЗМІ зустрічаються рецензії інформаційного типу, а матеріали аналітичної та художньо-публіцистичної групи публікуються у спеціалізованих виданнях або інтернет-блогах, де знаходять свою зацікавлену аудиторію.

Об'єктом нашого дослідження виступає кінорецензія, що вважається основним жанром кінокритики та не може розглядатися поза її контекстом.

Визначаємо кінорецензію як жанр кінокритики, що містить оцінку, аналіз та інтерпретацію кінематографічного твору, визначення його сильних сторін і вад.

Кінокритика — це «рецензування фільмів та аналіз сучасного кінопроцесу. Вона займається тлумаченням і оцінкою творів кіномистецтва зі споживчої точки зору (рецензування, оцінка), з публіцистичної точки зору (зв'язок з актуальними проблемами громадського та духовного життя) і з точки зору кінознавства та теорії кіно. Вона може бути розділена на власне журналістську (оперативну) кінокритику, що регулярно з'являється в газетах, журналах та Інтернет-мережі, та академічну критику, що спирається на кінознавство та теорію кіно, аналізує фільми як предмет мистецтва та публікується в спеціальних виданнях» [22].

Професійна кінокритика допомагає глядачеві розібратися у кінематографічному творі, формує естетичні погляди та смаки широкої глядацької аудиторії. Вона взаємодіє з усіма елементами художнього процесу, виступає як аналітичний розгляд мистецтва на основі певної теорії та методології. Разом із тим, критика однаковою мірою звернена і до режисера, бо розкриває суспільну вагу фільму, висвітлює його місце в сучасному і минулому кінематографі.

Як основний жанр кінокритики, рецензія виконує:

- інформативну;
- інтерпретуючу;
- аксіологічну;
- комунікативну;
- освітньо-виховну;
- регулятивну;
- прогностичну функції [9; 25].

Кінорецензії можуть бути трьох рівнів:

Рецензія одного фільму без зв'язку з творчістю автора (режисера). Вона дає можливість оцінити своєрідність конкретного кінематографічного твору, виявити його переваги і недоліки.

Рецензія фільму в контексті творчості режисера (акторів). На цьому рівні рецензія дозволяє простежити розвиток майстерності режисера, зміну його художньої манери, творчі пошуки на певному етапі його діяльності.

Рецензія фільму в контексті мистецького процесу епохи [21].

Журналіст-кінокритик займається, головним чином, аналізом та рецензуванням нових релізів. Кінорецензії можуть мати значний вплив на бажання людей подивитися той чи інший фільм, а негативні або непрофесійні відгуки, їх недостатня кількість можуть призвести до низької популярності фільму і пов'язаних із цим фінансових втрат.

Кінорецензія — жанр, що вимагає широкого світогляду та ерудиції. Традиційно, рецензії на фільми розглядалися як засіб оцінки художніх якостей фільму. Проте, оскільки завдяки позитивним відгукам зростає і кількість бажаючих переглянути той чи інший фільм, кінорецензії з часом перетворилися на маркетинговий засіб, такий же ефективний як і традиційна реклама. Більш того, кількість замовних рецензій настільки зросла, що часто серед них губляться об'єктивні відгуки та оцінки, а спеціалізовані видання академічної критики поступово втрачають свою популярність. Замовні рецензії не відносяться до кінокритики, адже не відповідають її основним функціям. Їхнім призначенням є реклама (стимулює ринок кінопродукції) та PR (створює позитивне ставлення до фільму).

Новою можливістю для кінокритики, а зокрема і для кінорецензії, став Інтернет: спеціальні блоги та веб-сайти дозволяють висловити свою думку як аматорам, так і професіоналам, а висока популярність та загальнодоступність мережі забезпечують журналістів-кінокритиків аудиторією. Проте зараз Інтернет почав витісняти друковану продукцію.

Нік Джеймс, головний редактор журналу «Sight & Sound», що є виданням Британського кіноінституту, зазначає: «Популярність аматорських кінорецензій і свобода слова в Інтернеті призвели до того, що професійні критики почали втрачати авторитет. Проте Інтернет — не єдина причина кризи. Маркетинг перетворився в самостійну і потужну сферу, на сьогодні

більш впливову, аніж критика. В культурі надається перевага голосним проплаченим лозунгам, а не розумним і виваженим судженням» [4, 92].

У рецензії подається аналіз, інтерпретація, оцінка явища та докладна інформація про об'єкт. Діапазон аналітичності кінорецензії досить широкий: вона може бути схожою як на анотацію, так і на статтю. Аналітична частина кінорецензії живиться знаннями історії, теорії кіно. Завдяки ним критик може узагальнювати, систематизувати розрізнені компоненти кінофільму.

Надзвичайно важливий компонент рецензії — інтерпретація: «критик висловлює своє розуміння твору, його змісту, образності, пропонує своє тлумачення авторського задуму (або, залежно від об'єкта критики — режисерської роботи, акторської гри тощо). Інтерпретація разом з аналізом стають передумовою оціночного судження» [15, 88]. Інтерпретація — «найбільш творча і найсуб'єктивніша частина рецензії. Характер асоціацій і порівнянь відображає життєвий та художній досвід журналіста, його світосприйняття, знання та цінності. Саме завдяки інтерпретації виникає контакт між художником (режисером) і критиком та критиком і читачем» [9, 212].

Оцінка — головна мета написання рецензії, а аналіз та інтерпретація є механізмами успішної реалізації цієї мети. Вона не обов'язково має становити окрему частину матеріалу або виражатися явно: оціночне забарвлення можуть мати усі елементи виступу, а в найбільшій мірі — інтерпретація. Частіше за все оцінка виражається не в характері аргументації, а твориться завдяки тональності викладу, емоційно забарвленій лексиці, стилістичним засобам.

Кінорецензія поєднує дві форми діяльності: глядацьке сприймання і дослідницький аналіз. «Саме глядацьке сприйняття живить ту інтуїцію, яка дозволяє рецензенту одразу визначити потрібний для рецензії мінімум. Глядацьке сприйняття відрізняється своєю синтетичністю, обіймає твір в його єдності, цілісності, а наука досягає розуміння шляхом попереднього аналізу і подальшого синтезу. Таким чином, рецензент поєднує у своїй особі глядача та аналітика» [15, 137].

Кінорецензія — суб'єктивний жанр, проте судження критика мають бути ґрунтовані не на особистих симпатіях чи антипатіях до режисера або акторів, а виходячи з цінності твору, що аналізується. Кінокритик має володіти знаннями з теорії та історії кіно, мати уявлення про акторську та режисерську майстерність. Окрім того, кінокритик повинен мати літературний хист, щоб правильно, чітко і аргументовано виразити свою думку.

Рецензія має бути зрозумілою за змістом і формою, доступною для тієї категорії читачів, якій вона адресована. Адресат активно впливає на форму виступу критика. До різних категорій читачів критик звертається по-різному, дбаючи про зрозумілість, дохідливість, впливовість свого виступу. Рецензентові необхідно не лише глибоко дослідити твір, але й особливості аудиторії, адже одне з головних завдань рецензента — виступати для читача експертом, авторитетом. Це важко зробити, не володіючи спеціальними знаннями в обраній сфері дослідження. Такі знання не може замінити життєвий досвід чи інтуїція. Чим більшим запасом спеціальних знань володіє автор, тим більше у нього шансів створити дійсно професійну рецензію.

Для кінорецензії надзвичайно важливим є баланс між інтерпретуючим та доказовим компонентами. «Рецензент не повинен послуговуватися виключно описовим аналізом, спрощувати її, перетворювати на анотацію. Обов'язковим компонентом рецензії є оціночні судження. Журналіст повинен вписати рецензований твір у кінематографічний процес, у контекст. Контекстом кінорецензії може виступати творчість режисера, жанр фільму, поточна дійсність тощо» [9; 142].

Рецензія завжди несе відбиток особистості автора, тому стиль кінорецензії має бути експресивним, а виклад — індивідуальним та оригінальним. Засоби виразності кінорецензії: експресивно забарвлена лексика, оціненість, неологізми, порівняння, метафори, іронія тощо.

Висловлюючи свою думку, кінокритик може вдаватися до її полемічного загострення. Рецензія ніколи не буде нудною, якщо в ній, як в літературному творі, буде своя інтрига, цікаве драматичне вирішення, незвичайні асоціації,

виразна, яскрава, незаштампована мова. Збагатити стилістику матеріалу можна, послуговуючись елементами інших жанрів, як літературних, так і критичних. «Саме завдяки цьому виникають оригінальні синтетичні жанри (рецензія-есе, рецензія-лист, рецензія-фейлетон тощо). Також надзвичайно важливо використовувати засоби інтертекстуальності» [16; 23]:

- алюзії – стилістичні фігури, що виражаються у співвідношенні головного тексту з досить відомими історичними і літературними фактами, подіями, персонажами, фразами з розрахунку на ерудицію читача, покликаною розгадати "закодований зміст";
- цитати – використання у тексті уривків іншого тексту (твору), вислову, що наводиться для підтвердження певної думки з дотриманням особливостей чужого висловлення (афоризми, прислів'я, крилаті вислови тощо).

Такі засоби не лише зроблять рецензію цікавою та інформативною, але й викличуть у читача стимул ознайомитися зі згаданими у тексті фактами, особистостями, творами.

«До засобів організації журналістського тексту належать сюжет, конфлікт, композиція» [16; 23]. У рецензії сюжет виступає системою відтворених подій, покладених в основу твору. Конфлікт у вказаному жанрі має відображати реальні суперечності життя (як громадського, так і культурного, мистецького).

Композиція рецензії поєднує усі її компоненти у цілісність, зумовлену логікою зображеного, світоглядною позицією журналіста, орієнтацією на адресата.

Журналістський текст має формальні елементи організації: заголовок, лід, зачин та закінчення. У рецензії заголовок виконує надзвичайно важливу роль: він має бути яскравим, публіцистично оформлений, відповідати змісту, виступати оціночним елементом.

Лід, як перший провідний абзац журналістського матеріалу, що розміщується після заголовку й перед основним текстом, має виконувати

інформаційну і мотивуючу функції. Лід рецензії може містити в собі довідку про фільм або режисера, або ж бути фабульно-інтригуючим, мотивуючи читача до ознайомлення з матеріалом.

Зачин має містити в собі достатньо великий обсяг інформації, бути не просто точним та повним, а ще й нетривіальним. Варіантами зачину можуть бути: цитата з рецензованого фільму; враження рецензента; запитання, що потребують вирішення; біографічні чи фільмографічні дані.

Закінчення рецензії частіше за все містить загальну оцінку фільму. Заключне судження рецензента допомагає читачеві скласти враження про фільм, мотивує до його перегляду.

Тональність та стиль рецензії мають відповідати жанру фільму. Не можна рецензувати комедію, використовуючи ті ж слова, що й для драми або трилеру.

Рецензент має коротко ознайомити читача зі змістом фільму. Виклад повинен бути продуманим, цілісним, зорієнтованим на головні проблеми та ідеї кінематографічного твору.

Рецензії (особливо коли мова йде про новинки, а не широковідомі, класичні роботи) обов'язково мають нести в собі інтригу. Розповідаючи весь сюжет, «журналіст позбавляє потенційного глядача бажання переглянути фільм. Таке явище отримало назву спойлер (від англійського “spoil” — псувати) — передчасно оголошена важлива сюжетна інформація, що руйнує задуману авторами інтригу, не дозволяє її відчувати, псує у глядача враження від сюжету. Сьогодні спойлери у рецензіях перетворилися на справжню проблему для читачів, псуючи якість та популярність оперативної кінокритики.

Кінокритик несе відповідальність перед своїми читачами, адже чим якіснішими будуть експертні оцінки рецензії, тим чіткіше буде структуруватися культурне поле, на перший план будуть виходити більш значимі, а не комерційно успішні фільми» [5].

Переходити до суб'єктивної оцінки рецензованого фільму варто лише після об'єктивного аналізу, адже слабка аргументація робить рецензію

недостовірною, надуманою. Аргументами в рецензії можуть бути знання, досвід, спостереження автора; зміст рецензованого фільму, цитати з нього; ставлення до нього інших людей, спеціалістів, експертів; логічні наслідки виходу фільму тощо. Тези, висунуті в рецензії, необхідно обґрунтовувати, застосовуючи ілюстративний матеріал, проте надмірне використання ілюстрацій може “затьмарити” ті ідеї, котрі автор намагається донести до аудиторії. Готуючи публікацію, рецензент може активно застосовувати елементи історичного, психологічного, соціального аналізу, що зробить матеріал більш актуальним і вагомим.

У кінорецензії перед критиком стоїть завдання об'єднати аналіз авторського і режисерського задуму з характеристикою його творчого втілення. Великою складністю є також порівняння літературного першоджерела та його екранізації. Така рецензія має кілька прошарків (першоджерело, режисерська інтерпретація, акторське виконання), тому професіоналізм критика визначається його вмінням оцінити всі аспекти роботи.

Рецензії потребують певного творчого напруження, адже від журналіста вимагається проявити не лише аналітично-дослідницькі якості, а і його вміння писати, мислити образно-емоційно.

Методика — це характеристика способів, прийомів доцільного здійснення (виконання) будь-якого завдання. При написанні рецензії виділяють два етапи: підготовчий і головний. Вони взаємопроникні, між ними існує тісний зв'язок.

Рецензування — «один із методів літературної, мистецької, наукової критики, належить до класу спеціальних журналістських аналітичних методів, типу критики; один із трьох основних методів критики, який передбачає аналіз і оцінку твору. Рецензування — це свого роду «перегляд», об'єктивна оцінка переваг і недоліків твору. Її ще називають «первинним жанром сімейства критики» [13; 64].

У своїй роботі рецензент використовує різні методи інформаційного, аналітичного і художньо-публіцистичного відтворення дійсності. У рецензії автор виступає хронікером (повідомляючи про подію в ліді, анонсі або анотації), репортером (вводячи в матеріал розповідь від першої особи), інтерв'юером (подаючи в рецензії моно чи полі-інтерв'ю з відомими людьми, що містять оцінку твору). Як в методі кореспондування, рецензія передбачає адресата і має невидиме звертання до читачів і автора твору. Вона може розкривати суспільну, естетичну, наукову проблему, або, як в статейному методі, соціальне, мистецьке, наукове явище, що залежить від глибини аналізу, вміння журналіста осмислювати і висловлювати свої думки. Рецензент може вдатися до індуктивного чи дедуктивного відображення думок. Аналізуючи і оцінюючи твір, рецензент завжди аргументує головну ідею свого матеріалу, використовуючи цитати, оцінки, коментарі, тлумачення.

Особливістю рецензування як методу є «логіко-раціональне порівняння естетичних і наукових норм із цінностями аналізованого твору. Звичайно, нелегко аналізувати всі аспекти твору в рецензії для ЗМІ, але слід розглядати події, героїв, проблеми, підняті у рецензованому творі, якість їх втілення, місце твору в творчій біографії митця, у мистецькому процесі» [13; 66].

Створення рецензії має кілька етапів.

Перший, підготовчий етап, розпочинається із вивчення матеріалу, з точного визначення предмету розгляду. Особливо це важливо під час опрацювання широко розгалужених тем, важливих життєвих проблем, представлених у кінематографічному творі. Рецензент мусить точно уявляти мету своєї критичної розмови.

Одним із завдань підготовчої роботи є вироблення своєї думки про фільм, фіксація в пам'яті та на папері вражень від перегляду. При підготовці також важливо звертатися до першоджерел, різноманітних довідкових видань, енциклопедій, бібліографічних довідників та каталогів. Взагалі, обсяг і характер підготовчих зусиль рецензента визначаються його фаховим рівнем, майстерністю, і хистом.

Наступний етап — написання рецензії. Якість її визначається змістом, до якого ставлять низку вимог. Найголовніші з них такі:

- об'єктивність суджень;
- точність, ясність, аргументованість аналітичних характеристик;
- достовірність фільмографічних даних, ілюстрованих прикладів і посилань;
- обґрунтованість висновку і рекомендацій, вимогливість і визначеність оцінки [3; 200].

До інтерпретації кінематографічного твору рецензент може підходити з декількох напрямів:

- аналіз реальності, що стоїть за фільмом;
- аналіз думки;
- аналіз певної мистецької традиції, узагальнення кінематографічного процесу;
- розкриття особистості режисера;
- аналіз та пояснення змісту фільму, його ідеї та смислу;
- співвіднесення твору з еволюцією жанру;
- порівняння розробки режисером обраної ним теми з тим, що вже сказано попередниками [2; 34].

Глибина та якість рецензії визначаються саме підходом до інтерпретації, який бере журналіст. Зазвичай міні-рецензії створюються завдяки аналізу змісту фільму, а гранд-рецензії об'єднують у собі кілька напрямів інтерпретації.

Рецензент обов'язково повинен усвідомлювати свою відповідальність перед читачем і творцями рецензованого твору. Недопустимою є зухвалість оцінок, претензії на абсолютну істинність власних суджень. Це ображає авторів, хоча й здатне зацікавити читача.

Журналіст, що займається рецензуванням фільмів, має відповідати професійним вимогам, серед яких:

- почуття відповідальності перед читачем;
- доброзичливість, неупередженість;
- професійна етика (неприпустимість плагіату);
- необхідність аргументації критичних суджень;
- запобігання категоричності, безапеляційності висловлювань;
- незалежна думка, принциповість;
- «презумпція цінності» твору (намагатися шукати в рецензованому творі щось нове, цікаве);
- орієнтація в соціально-економічних умовах мистецького життя, здатність бачити реальне життєве підґрунтя тих чи інших подій, явищ, обставин [9; 25].

Щоб зрозуміти, які критерії якісної кінорецензії визначають для себе потенційні читачі, ми провели відкрите опитування як серед звичайних користувачів Інтернету, так і серед активних дописувачів Інтернет-блогу, присвяченому мистецтву кіно. Ми звернулися до 50-ти респондентів із запитанням: «Якою Ви бачите якісну кінорецензію? Чого на Ваш погляд не вистачає кінорецензіям, представленим у ЗМІ?»

Проведене дослідження дозволило визначити ряд положень, орієнтуючись на які журналіст зможе створювати ефективні матеріали, що задовольняють інформаційні та естетичні потреби аудиторії:

- викладати сюжет до кульмінації, без спойлеру та надмірної деталізації;
- подавати відомості про акторів, режисера, сценариста;
- висловлювати власні враження та ставлення до кінофільму громадськості;
- для того, щоб потенційний глядач міг орієнтуватися у кінематографічному просторі, порівнювати рецензований фільм із класичними або широковідомими роботами;

- пам'ятати про “презумпцію цінності” твору: навіть якщо ставлення рецензента до фільму різко негативне, висвітлювати позитивні моменти, новизну, оригінальність.

Надзвичайно важливим для читача є досконале знання кінематографічного матеріалу (можливість порівнювати, аналізувати, знаходити алюзії), об'єктивність та аргументованість суджень, вираження власного ставлення, конфліктність рецензії.

Гарний рецензент, незалежно від власних уподобань, повинен уміти об'єктивно оцінити фільм будь-якого жанру, оцінюючи усі його аспекти. Високо оцінюються публікою також рецензії, що охоплюють кінофільм у широкому контексті (історичному, культурному, філософському). Тобто рецензія має виховувати естетичні смаки, стимулювати не лише до перегляду конкретного твору, але й до подальшого ознайомлення з порушеними у ній проблемами.

Рецензування творів кінематографу — важливий компонент мистецького процесу. Воно популяризує кіномистецтво, розширює світогляд людей, формує їхні естетичні смаки, а отже, має бути не епізодичним, а регулярним і системним, мати постійне місце на шпальтах газет і журналів, визначений ефірний час на радіо чи телебаченні.

1.2. Висвітлення проблеми на сторінках видання «День»

«День» – щоденна всеукраїнська газета суспільно-політичної тематики, що виходить п'ять раз на тиждень (з вівторка по п'ятницю). Містить як поточні новини, так і аналітичну інформацію. Виходить трьома мовами (українською, російською, англійською). членами цієї асоціації – «День» та «Дзеркало тижня»). Усі статті газети також розміщуються на сайті у вільному доступі. Видавництво ЧАО «Українська прес-група». Фірмовий стиль «Дня» – політична й економічна аналітика.

Аналізуючи рубрики газети «День», можемо засвідчити, що матеріали видання спрямовані здебільшого на українського читача. Газетна палітра представлена такими рубриками: «Перша шпальта»; «День України»; «День Планети»; «Подробиці»; «Економіка»; «Суспільство»; «Культура»; «Тайм-аут». Газета надає можливість висловлювати позиції представникам різних соціальних верств, проте на сторінках газети дуже рідко можна прочитати коментарі самих журналістів.

Головний редактор Лариса Івшина.

Нами був проведений контент-аналіз та пошук матеріалів на тематику – рецензії. Проаналізувавши теоретичні засади, ми провели моніторинг газети «День». До вибірки увійшло 15 онлайн-примірників видання в період з 02.03.2021 по 26.03.2021.

У результаті проведеного дослідження нами нараховано 17 матеріалів, написаних у жанрі рецензії. Це складає 9% від загальної кількості проаналізованих матеріалів. У деяких випусках нами не знайдено жодного матеріалу, в деяких налічувалося по 2-3.

Виокремлено 9 матеріалів літературної тематики: «Хотілось, але не змоглось...», «Повертаються імена талановитих і...забутих», «Якуб Франк – «єврейський Месія» з Поділля», «Багата, різноманітна і вкрай цікава», «Львовские Дон Кихоты», «Творческие неожиданности», «Гимн всепобеждающей любви», «Милосердие» та 8 матеріалів мистецької тематики: «Право на здоров'я та право на кіно», «Самое большое сокровище», «Таежный тупик 2», «Картина на песке – как экопослание», «Эрендира. Гостя из прошлого», «За час «всесвітнього антракту»», «Красивое и грустное кино», «Право на правду».

Зупинимось детальніше на змісті окремих рецензій. «Гимн всепобеждающей любви» (№ 39-40) – рецензія на постанову балету Національної опери України до дня народження Тараса Шевченка. Лібрето створено В. Чаговцем за мотивами поетичних творів Кобзаря. Постановка, що

сьогодні демонструється зі столичної сцени, у 2003 році виконувалася відомими українським танцюристом та балетмейстером В. Ковтуном, дирижером А. Бакланом, художниками В. Окунєвим та І. Прес. Автор рецензії Л. Тарасенко зазначає: «У цій постановці домінує класика. Балетмейстер В. Ковтун, у минулому класичний танцюрист, збагатив хореографічну партію класичними варіаціями, дав можливість талановитим і віртуозним сучасним виконавцям продемонструвати свою майстерність».

Уривок з матеріалу:

«Постановка В. Ковтуна значительно отличается от предыдущих не только в танцевально-драматургическом плане, но и идейным наполнением. Затусшевав излишне обостренный соци-альный фон спектакля, уместный во времена советской власти, постановщики поставили цель осветить весь лиризм музыки балета, которая отвечает красоте и величю романтической поэзии Тараса Шевченко. Балетмейстер, учитывая изменение балетной эстетики, под другим углом увидел произведение, испытанное на публике его предшественниками. Сделав акцент на народнопоэтическом мелосе, которым пронизана музыка Даныкевича, балетмейстер предложил собственное виденье истории всепобеждающей любви с ее преданностью и жертвенностью — темы, которая пронизывает все творчество Тараса Шевченко».

Інший матеріал Д. Десятерика «Красивое и грустное кино» (№ 41) – рецензія на фільм «Любовное настроение», в якому розповідається про оновлену зйомку фільму та проаналізовано гру акторів. Описано різні почуття та розкрито зміст фільму.

Уривок з матеріалу:

««Любовное настроение» — уже классический фильм 2000 года, одна из вершин творчества Вонга КАРВАЯ — культового гонконгского режиссера и сценариста. В украинский прокат выйдет 4К-реставрация, созданная под контролем режиссера к 20-летнему юбилею картины».

Рецензія на виставу «Эрендира. Гостя из прошлого» (№ 45) про чотирнадцятирічну дівчинку та її бабусю, автор Л. Олтаржевська.

«Неймовірно та сумно історію про безневинну Ерендіру та її бездушну бабусю» Габріель Гарсія Маркес написав понад півстоліття тому. З того часу цей сюжет отримав кілька театральних версій на сценах різних країн. Природньо, без авторської кореляції фабули патріарха іспанської літератури не обходився жоден режисер, але одним із найсміливіших творів у цьому активі можна вважати прем'єру Театру драми і комедії на лівому березі Дніпра «Ерендіра не хоче вмирати» у постановці М. Голенка. До речі, на відміну від попередніх вистав М. Голенка відверто нецензурних висловлювань ви тут не почувєте», – зазначає автор рецензії.

Уривок з рецензії:

«Абсурдность и жестокость сюжета режиссер гиперболизирует едва ли не в каждой сцене, выводя эмоции зала, как того и требует заявленный жанр, на уровень между шоком и смехом. Потеря девственности обставлена как торжественное событие с перерезанием красной ленты и задушевной песней. Власть бабушки над внучкой становится настолько демонической, что вот уже беззащитная девчонка оказывается на поводке у старухи, как щенок, бессильно и безуспешно дергаясь со стороны в сторону. А подсолнухи появляются на сцене уже обгоревшими. Пожар, который и определил судьбу Эрендиры, вряд ли здесь уместен объяснением, ведь с земли, которую так долго орошали кровью, ложью, подменой понятий, могут расти разве что такие подсолнухи. Особого оптимизма по поводу того, что эта израненная, поврежденная, изнасилованная земля вскоре окрепнет, оживет, наберется сил и родит красивых людей, режиссер не питает: в финале на Эрендире — шинель ее бабушки, нам еще долго жить со своим прошлым...»

Рецензії на сторінках проаналізованого нами видання написані у більш простому форматі, без перебільшень, присвячені новій виставі, написанню книги, виходу в світ нового фільму.

Отже, жанр рецензії не користується неабиякою популярністю у засобах масової інформації. Тому завданням журналіста – правильно та чітко донести інформацію до людей про вихід у світ літературного чи мистецького твору.

У ході дослідження ми з'ясували, що в періодичному виданні «День» друкується незначна кількість рецензій. У висновку можемо сказати, що періодичне видання «День» потрібно приділяти більше уваги висвітленню матеріалів на культурну тематику, а саме рецензії.

РОЗДІЛ 2. ОБГРУНТУВАННЯ ТА СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

2.1. Структура

Запропонований до розгляду інформаційний продукт (13 матеріалів) було створено нами з січня по травень 2021 року і розміщено на сайті wixsite.com.

«Wixsite» задумано як блог на загальнокультурну та соціальну тематику, що вміщував би матеріали про літературу, кінематограф, мистецтво, соціум, різноманітні новини культури та науки, тобто все те, що сприяє розвитку людини, формує її світогляд та естетичні смаки. Кінорецензії, що являють собою наш інформаційний продукт, опубліковано у розділі «Рецензія книг» та «Рецензії фільмів». Просте управління веб-сайту дає можливість легко знайти матеріали, ознайомитися з ними, переглянути зображення та залишити коментарі після прочитання.

Інформаційний продукт складається з добірки кінорецензій різних видів, написаних на сучасні кінематографічні твори та рецензій на книги, які варто прочитати для саморозвитку. Рецензовані матеріали обрано за принципом новизни, якості, популярності та впливовості, актуальності тем.

«Право на помилку або мій погляд на фільм «Бути Астрід Ліндгрєн» – велика за обсягом монорецензія. У рецензії поєднано інформаційний та аналітичний методи відтворення, подано фільмографічні дані, короткий опис зав'язки сюжету та більш детальний аналіз смислу, проблематики фільму. Рецензія належить до аналітичної групи. Центральне місце в ній займає аналізований твір, який розповідає про життя, отже, це рецензія-кореспонденція.

«Рая. Останній дракон». Центральне місце в рецензії займає мораль на поведінку людей і їх дії.

«Яку магію можна зробити вранці або просто Магія вранці» – рецензія на книгу «Марія ранку», Хейла Елрода. Матеріал стисло висвітлює зміст і

значення рецензованого твору, містить критичні судження та авторське міркування щодо значення або змісту об'єкту рецензії, отже, – це рецензія-репліка, яка належить до інформаційної групи.

«Історія про очі, які змінили світ» – рецензія на фільм «Я початок». Мета написання цього матеріалу – всебічний аналіз конкретного фільму, його тематики і проблематики. Деталізуючий матеріал використано для глибшого розкриття особливостей стрічки, отже, – це рецензія-кореспонденція аналітичної групи.

«Про нестандартну жіночість або рецензія на фільм «Фріда» зі Сальмою Хайек» – рецензія на фільм, порушує соціальну проблему (ставлення людей до нестандартної жіночності), а приклад рецензованого фільму ілюструє це питання, отже, матеріал являє собою рецензію-статтю.

«Чи важко бути генієм?» – рецензія на фільм «Обдарована», належить до рецензій змішаної групи, так як поєднує у собі ознаки кореспонденції та статті, а також містить елементи анотації. Оскільки більша частина викладу стосується безпосередньо кінофільму, визначаємо матеріал як рецензію-кореспонденцію.

«Рецензія на фільм «Одержимість»» – рецензія на фільм. У матеріалі подано порівняльну характеристику того що ти можеш і того до чого потрібно рухатися. Матеріал можна визначити як рецензію-есе, що належить до художньо-публіцистичної групи.

«Регіна Бретт «Будь дивом»» – рецензія на книгу, містить історії для підняття успіху, поєднану з методом хронікальної замітки та висвітлює зміст і значення матеріалів, тож являє собою рецензію інформаційної групи.

«Рецензія на фільм Того / «Того»» – рецензія, поєднує у собі аналіз та інтерпретацію фільму, історичні факти та авторські судження, тому належить до аналітичної групи. Матеріал можна визначити як рецензію-кореспонденцію з елементами статейного методу.

«Рецензія на роман Стівена Кінга «Зелена миля»» – полірецензія на книгу. Матеріал містить біографічну та фільмографічну довідку, пояснює

кожну ситуацію, чому так відбувається. Таким чином, визначаємо його як рецензію, що належить до художньо-публіцистичної групи.

«Життя інших, або як побачити життя» – рецензія на фільм «Життя інших», у рецензії показана мораль та минулі стандарти Німеччини. Матеріал можна визначити до аналітично інформаційної рецензії.

«Вистава аматорського театру «Трафарет»» - рецензія на виставу «Дерева» від театру «трафарет». Матеріал написаний у художньо-публіцистичному стилі.

«Рецензія на книгу «Бог завжди подорожує інкогніто» - рецензія, матеріал стисло висвітлює зміст і значення рецензованого твору, містить критичні судження та авторське міркування щодо значення або змісту об'єкту рецензії, отже, – це рецензія-репліка, яка належить до інформаційної групи.

Рецензії розраховані на аудиторію 12+. Деякі рецензії можна навіть віднести до категорії 18+. Продукт гарно впливає на дієвість зі сторони читачів.

2.2 Технічні характеристики

Авторський аркуш — «умовна одиниця виміру обсягу текстового та ілюстративного матеріалу літературного твору, що є основою для обліку праці автора, укладача, рецензента тощо. Один авторський аркуш дорівнює 40 тис. друкованих знаків прозаїчного тексту (враховуючи цифри, розділові знаки, проміжки між словами), чи 40 кілобайтам комп'ютерного тексту (разом з проміжками), чи 700 віршованим рядкам, чи 3 000 см² площі ілюстративного матеріалу на сторінках видання.

Друкованими знаками є літери, цифри, розділові знаки та проміжки між словами. Неповні рядки вважаються за повні. Заголовки та підзаголовки прирівнюються до рядка тексту. З підрахунку виключається зміст, якщо він точно повторює заголовки у тексті; дані на титульному аркуші, авантитулі, контритулі; лінійки, що відбивають підрядкові примітки від основного тексту.

Для визначення загального числа друкованих знаків у тексті, кількість знаків у рядку потрібно помножити на кількість рядків на сторінці, а потім на кількість сторінок в оригіналі» [12].

«Право на помилку або мій погляд на фільм «Бути Астрід Ліндгрен» — 0,08 авт. аркуша;

«Рая. Останній дракон» — 0,12 авт. аркуша;

«Яку магію можна зробити вранці або просто Магія вранці» — 0,11 авт. аркуша;

«Історія про очі, які змінили світ» — 0,08 авт. аркуша;

«Про нестандартну жіночість або рецензія на фільм «Фріда» зі Сальмою Хайек» — 0,08 авт. аркуша;

«Чи важко бути генієм?» — 0,08 авт. аркуша;

«Рецензія на фільм «Одержимість»» — 0,1 авт. аркуша;

«Регіна Бретт «Будь дивом»» — 0,03 авт. аркуша;

«Рецензія на фільм Того / «Того»» — 0,07 авт. аркуша;

«Рецензія на роман Стівена Кінга «Зелена миля»» — 0,08 авт. аркуша;

«Життя інших, або як побачити життя» — 0,07 авт. аркуша;

«Вистава аматорського театру «Трафарет»» — 0,06 авт. аркуша;

«Рецензія на книгу «Бог завжди подорожує інкогніто» — 0,07 авт. аркуша.

Інформаційний доробок становить 1,03 авторського аркуша.

2.3. Зображення

Представлені у публікаціях зображення умовно можна розділити на дві групи: постери і кадри рецензованих фільмів.

Яскраві постери, що використовуються для привернення уваги і реклами, ми розмістили на початку рецензій, щоб читач міг одразу побачити, з яким фільмом його буде ознайомлено. У середині матеріалів розміщено кадри, що ілюструють події, зображені у фільмі, проте не розкривають

важливих кульмінаційних моментів. Таким чином, можна зацікавити, заінтригувати читача, візуалізуючи розповідь відповідним фотоматеріалом.

Усі зображення, розміщені у рецензіях, взято з інтернет простору. Усього в 13 матеріалах використано 39 зображень. Нижче подано перелік рецензій та адреси сторінок.

1. «Право на помилку або мій погляд на фільм «Бути Астрід Ліндгрен»:
Постер:<https://avatars.mds.yandex.net/get-kinopoisk-image/1900788/05e6534a-a5ec-4bc7-8c48-3c239cb24f20/600x900>
2. «Рая. Останній дракон»:
Постер:https://kino-teatr.ua/film_posters/raya-and-last-dragon-51472.phtml?poster_id=71751
3. «Яку магію можна зробити вранці або просто Магія вранці»
Постер:<https://www.mann-ivanov-ferber.ru/assets/images/covers/53/16753/1.00x-thumb.png>
4. «Історія про очі, які змінили світ»
Постер:https://upload.wikimedia.org/wikipedia/ru/e/e7/%D0%AF_%D0%BD%D0%B0%D1%87%D0%B0%D0%BB%D0%BE_%D0%BF%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80.jpg
5. «Про нестандартну жіночість або рецензія на фільм «Фріда» зі Сальмою Хайек»
Постер:https://lh3.googleusercontent.com/proxy/v9AjTzVph14igJuTwwVjytnHD4VSZm3ktJP7DFJfOrZZGyW6WBwfDmCQdPbn_alJi7H4E79B2lwEP0QZ5fF0IK8J5CAeE92KdbDMQkkYep2Qf28d7lnJr0SGXhov
6. «Чи важко бути генієм?»
Постер: <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/ru/3/39/Gifted.jpg>
7. «Рецензія на фільм «Одержимість»»:
Постер:https://upload.wikimedia.org/wikipedia/ru/0/01/Whiplash_poster.jpg
8. «Регіна Бретт «Будь дивом»»:
Постер: <https://bookclub.ua/images/db/news/1095.jpg>
9. «Рецензія на фільм Того / «Того»»:

Постер:<https://avatars.mds.yandex.net/get-kinopoisk-image/1599028/655d9ab4-a2ae-46fb-9857-3a06ceda81d5/600x900>

10. «Рецензія на роман Стівена Кінга «Зелена миля»»:

Постер:https://cdn.ast.ru/v2/AST000000000016973/COVER/cover1__w340.jpg

11. «Життя інших, або як побачити життя»:

Постер: https://ua-cinema.com/uploads/posts/2016-03/1459025316_1430240851_zhizndrugih.jpg

12. «Вистава аматорського театру «Графарет»»:

Кадри: зроблені самостійно

13. «Рецензія на книгу «Бог завжди подорожує інкогніто»

Постер:https://img.yakaboo.ua/media/catalog/product/cache/1/image/398x565/234c7c011ba026e66d29567e1be1d1f7/i/m/img293_42.jpg

Усі опубліковані зображення захищено.

Ілюстративний матеріал не лише привертає увагу читача до матеріалу та покращує сприйняття тексту, але й підвищує його ефективність, стимулює уяву, викликає бажання самостійно ознайомитися. Розміщення постерів допомагає запам'ятати назву фільму, ім'я режисера та акторів. Також на постерах часто вказано перелік нагород, які отримав фільм, що підвищує рівень зацікавлення глядача, ступінь його довіри до режисера та акторів.

2.4. Авторська ідея

Авторська ідея полягає в написанні низки рецензій різних типів на сучасні фільми, твори, вистави. При обранні творів для рецензування ми орієнтувалися на новизну, значимість, популярність режисерів, акторів, резонанс у суспільстві. Також ідея продукту в тому, щоб, опублікувавши рецензії, зробити їх доступними для читача. Саме задля цього створено зручний Інтернет-блог із рубрикою.

Ознайомлення з рецензіями допоможе читачам обрати фільм для перегляду, замислитись над проблемами, що порушуються у ньому, дізнатися цікаві факти про режисера чи акторів. Для того, щоб сформувати у читача об'єктивний погляд на окремі фільми та на весь кінопроцес загалом, необхідно проаналізувати їх та у доступній формі подати результати аналізу читачеві. Тому, на основі вивчення теоретичних праць про особливості жанру рецензії та безпосередньо перегляду кінофільмів, написані матеріали рецензії зібрано та опубліковано на веб-сайті dumai.sumu.ua.

Авторська ідея передбачає створення рецензій, аби показати всю суть, адже сьогодні у ЗМІ частіше за все використовується саме рецензія-анотація, яка містить лише коротку сюжетну інформацію. За допомогою опублікованих рецензій ми не лише повідомляємо читача, зацікавлюємо його.

Інформаційний продукт, представлений у роботі, являє собою добірку рецензій, смисл яких полягає в ознайомленні читача з найцікавішими новинками.

2.5. Програмні засоби

Кожен інформаційний доробок був опублікований в особистому блозі на wixsite.com. Адже не існує інтернет журналістики без висвітлення матеріалів.

2.6. Сфера застосування

Рецензії розміщені в інтернеті, це найшвидший спосіб поширити інформацію. У друкованих ЗМІ виходу такого матеріалу довелося чекати довго, адже вони виходять 1 раз на тиждень, а видання на культурну тематику можуть бути лише один раз на місяць.

Тому такі доробки дуже гарно інформують про вихід нового, дозволяють зрозуміти, чи потрібно його переглядати, читати, допомагають зацікавити або спростувати.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Безклубенко С. Відеологія. Основи теорії екранних мистецтв. Альтпрес, 2004. 328 с.
2. Борев Ю. Роль літературної критики в художественном процесі. Знание, 1979. 64 с.
3. Бурляй Ю. Основи літературно-художньої критики. Вища школа, 1985. 245 с.
4. Джеймс Н. Кому нужны кинокритики. Искусство кино, 2009. №1, с. 175–179.
5. Дмитровский А. Рецензия и ее задачи [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.journ-orel.ru/news.php?extend.53>
6. Жанр рецензии. URL :
<http://www.youngblood.ru/materials/material.aspx?matid=1&pagid=5>
7. Захава Б. Мастерство актера и режиссера : [учеб. пособие для спец. учеб. заведений культуры и искусства]. 4-е изд., испр. и доп. – М. : Просвещение, 1978. 333 с.
8. Здоровега. В. Теорія і методика журналістської творчості : підручник, 2-ге вид., перероб. і допов. Львів : ПАІС, 2004. 268 с.
9. Зінкевич О. Музична критика. Теорія та методика : навч. посібн. Чернівці : Книги ХХІ, 2007. 424 с.
10. Карпенко В. Журналістика : Основи професійної комунікації. Нора-прінт, 2002. 348 с.
11. Кінословник. Терміни, визначення, жаргнізми. Харьковський частний музей городской усадьбы, 2007. 328 с.
12. Книжная рецензия как жанр [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.journalist-pro.com/2008/05/15/knizhnaja_recenzija_kak_zhanr.html
13. Кузнецова О. Аналітичні методи в журналістиці : навч. посібн. Львів, 2002. – 120 с.

14. Кузьменко К. О. Тональність та міра критики в критичній статті (на прикладі сучасних українських рецензій). URL : <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=2294>
15. Курышева Г. А. Музыкальная журналистика и музыкальная критика: [учеб. пособие для вузов]. ВЛАДОС-ПРЕСС, 2007. 295 с.
16. Лаврик О. В. Основи журналістики : навч.-метод. Посібник. ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2008. 73 с.
17. Михайлин І. Л. Основи журналістики : підручник. 3-е вид., доп. і поліпш. ЦУЛ, 2003. 284 с.
18. Моисеев В. Журналистика и журналисты. Дакор, 2002. 400 с.
19. Словник журналіста: Терміни, мас-медіа, постаті. Ужгород: ВАТ «Видавництво “Закарпаття”», 2007. 224 с.
20. Тимошик М. Книга для автора, редактора. Наша культура і наука, 2005. 560 с.
21. Тертычный А. Жанры периодической печати. URL : http://www.library.cjes.ru/online/?a=con&b_id=484&c_id=5397
22. Film criticism. URL : http://en.wikipedia.org/wiki/Film_criticism

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Право на помилку або мій погляд на фільм «Бути Астрід Ліндгрен»

Ми всі знаємо її розповіді: «Пеппі довгапанчоха», «Малий та Карлсон», «Еміль з Льонеберги», «Брати лев'яче серце», але зовсім не знаємо автора цих оповідань. Астрід Ліндгрен (вроджена Ерікссон) подарувала світу неповторні казки, які повчають і дорослих, і дітей; казки, котрі усі знають з дитинства. Тепер настав час про неказкову розповідь про саму авторку.

Фільм починається з розповіді про 17-річної веселої Астрід, котра не дуже любить проповіді у церкві, гостра на язик та готова на танцювальних вечорах неординарно танцювати самотужки. Саме її неповторність не потакання і жага до життя дали їй змогу маленькими кроками здійснювати свою мрію – писати. Ще вчора вона, звичайна сільська дівчина, вміла писати тільки ручкою, а сьогодні допомагає головному редактору міської газети. Але відчуття щастя проходить, коли в гру вступає кохання і її результати. Їй

довелось самій долати, і досі найстрашніші для жінки, випробування: незаплановану вагітність, негатив батьків, переїзд в іншу країну, депресії і так далі. Про все це розповідається у фільмі «Бути Астрід Ліндгрен».

Так як це, бути Астрід Ліндгрен? Можливо, бути Астрід Ліндгрен не страшно, а ось Астрід Ерікссон – жахливо. Кінострічку назвали відомим ім'ям, щоб було одразу зрозуміло про що буде йти розповідь, хоча фільм розвертається навколо подій, які передували її заміжжю і отриманням

прізвища «Ліндгрєн». Мабуть, це єдина претензія, яку я маю, до фільму, хоч і цю претензію я логічно пояснила.

Картина про відому авторку викликає безліч суперечливих думок та емоцій. Головне, під час фільму не поспішати з висновками. Потрібно пам'ятати під час перегляду, що головній героїні не більше 22 років, йде початок 20-століття і за її спиною немає нікого, хто б міг підказати, як правильно поступити. Перед переглядом я не вдалась в подробиці життя Астрід, а тому під час перегляду мене не покидали дві думки: «Астрід, гони їх ко всім чортам» і «Як така людина ще осмілилась писати казки для дітей після такого?». Але як кажуть: «Усі мають право на помилку» і Астрід Еріксон також мала таке право, головне, що вона також отримало право на її виправлення.

Є бажання зазначити гарний акторський склад фільму і, звісно, особливо головну акторку – Альбу Аугуст. Мало того, що Альба має схожі риси зі справжньою Астрід, так актриса змогла передати усі переживання і емоції головної героїні. Знаєте це відчуття, коли очі і ніс починає щось «колоти» зсередини перед тим як почнеш плакати? Саме це відчуття хоча б двічі ви відчуєте, тому що рівень співчуття до Астрід буду зашкалювати. Взагалі, остання третина фільма - для глядацьких сліз. Рідко, коли знімають настільки по-доброму зворушливо.

Музика. Обов'язково дивіться фільм у гарній якості, де все добре видно і чуто. Музика звучить дуже ненав'язливо і, головне для доброго кіно, музика дуже тонко підкреслює емоції героїв.

Загалом, фільм в кращих традиціях шведського кіно: реалістичний, точний в деталях, по-хорошому скупий на екшн. Прекрасні природа, костюми, інтер'єри - відмінна операторська робота.

Оцінка 8 з 10.

Рецензія на книгу «Бог завжди подорожує інкогніто»

Зараз я хочу розповісти вам про одну з найлегших книг яку мені доводилось прочитати «Бог завжди подорожує інкогніто» Лорана Гунель. Якщо ви дуже любляете читати, то, будьте впевнені, ви її прочитаєте легко за два дні. «Ця книга – світовий бестселлер», - так сказав книжковий сайт і я зацікавилась нею, можливо, через назву. Але спочатку про поговоримо про автора.

Лоран Гунель – сучасний французький письменник та спеціаліст з розвитку особистості. Накопивши достатньо теоретичних та практичних знань у сфері психології, пан Гунель вирішив поділитись своїми знаннями з усім світом опублікувавши декілька своїх книг. «Бог завжди подорожує інкогніто» була його другою опублікованою книгою, яка в результаті стала бестселлером.

Сюжет, доречі, надзвичайно простий та трішки «заїзжаний». Але ніяк не пов'язаний з релігією чи вірою, якщо ваша перша думка, при прочитанні назви, сала саме такою. Головний герой, Алан, виступає дуже тонкою натурою, інтроверт, звик підкорятися і страждає від цього. Його звичний ритм життя привів його до спроби самогубства. Але і тут він не зміг настояти на своєму, бо якраз у найвідповідальніший момент йому запропонували угоду від котрої Алан не зміг відмовитись. З цього самого моменту книга перетворюється у простий посібник, як стати ідеальною версією самого себе. Як побороти своїх демонів, як навчитись робити те, що усе життя ненавидів, коли це роблять інші, як навчитись відстоювати свою думку, як отримати те, що навіть і не снилось. Про все це з легкістю розповідається через призму сприйняття головного героя, а тому дуже легко читати.

Пристаючи до цієї книги не потрібно очікувати від неї чогось надприродного чи то, що вона «відкриє Америку» для вас. Скоріш книга є коротким описом психології особистості чи теорії біхевіоризму (напрямок психології, котрий вивчає поведінку людини), бо в ній дуже стисло описана життєва проблема Алана і як він її поступово вирішує. Можливо такий підхід дійсно для когось дієвий (наприклад, для французів), але варто не забувати, що це усього – навсього книга і вона не розрахована на те, що і у житті все так просто буде здійснюватися.

Але все ж я порекомендую цю книгу для прочитання з двох причин: відволіктись, бо легка для читання і перезавантажитись - деякі ситуації описані у розповіді дійсно змушують замислитись, а речення так і потребують, щоб їх виписали у свій щоденник для повторного звернення. Можливо саме «Бог завжди подорожує інкогніто» стане вашою настільною книгою до якої час від часу ви будете звертатись, щоб порозмислити чи знайти якісь певні відповіді, хто знає.

Тож аналізуючи все вище сказане і написане, можу оцінити цю книгу на 6 з 10 балів.

Вистава аматорського театру «Трафарет»

Досить тверезо оцінюю свою обізнаність (слабку) у сучасному театрі, але той випадок, коли несила промовчати:

Сходили на виставу «Дерева» сумського аматорського театру «Трафарет». Спочатку про недоліки. П'єса знову про ніде. Лише за іменами можна здогадатися, що якась іспаномовна країна, але це так само умовно, як і час. Десь і колись. От не розумію, чому молоді українські театри старанно оминають тут і зараз, чи хоча б тут, наче чорти ладан? Немає хороших п'єс? Чи панує настанова, що глядачі не хочуть дивитися про власне життя? Для мене це загадка. Але от «Трафарет» обрав п'єсу досить древнього іспанця (автор помер ще у 1965). П'єса трохи заплутана і трохи штучна, але без зайвого пафосу, що все полегшує.

Тепер про приємне. Дуже хороша акторська гра. На жаль, не знаю більшість акторів «Трафарету», то буду іменувати за персонажами. Вразив актор, що грав Діда. Молодий хлопець ідеально перевтілювався у дідуся без гриму і якихось перебільшень, типу накульгування, лише за рахунок напівтонів: руху, вимови, міміки. От це була справжня магія. Дуже добре зіграла і Надя Білокур, яка перевтілювалася у Бабусю. Особливо точною була постава. Добре показали себе і молоді акторки «Трафарету», які грали Покоївку та Ізабеллу. Остання помітно хвилювалася, але це добре лягало в роль. Хлопець, що грав Онука, спочатку наче трохи випадав з акторського ансамблю, але потім розігрівся і був на своєму місці. Останнім, шостим актором, був Поліглот. Не дуже зрозумів сенс його появи для сюжету, але відіграно теж було добре. У підсумку, хороша, як на мене, зовсім не аматорська гра, яка сповна компенсувала деяку штучність п'єси.

Стосовно режисури: все до ладу. Декілька цікавих знахідок і майже без провисань. Окремо хочу сказати про сценографію. Ідея з кубом/дзеркалом/вікном чудова, так само, як і з ношами на колесах. Ті актори, які не грали в епізоді, не тікали за куліси, а стояли під стіною спиною до залу,

і входили до гри коли потрібно. Все добре було вирішено зі світлом та музикою. У підсумку, заслужені оплески досить чисельних (70-80) глядачів. «Трафарет» зробив хорошу виставу, що цікаво, без своєї головної зірки Дмитра Буряченка. А головне, в театрі видно потенціал для подальших звершень і це надихає. Ще хочу подякувати театру «Нянькіни», які на своєму майданчику дають можливість виступати колегам. Наявність такого місця, де аматорські колективи зможуть демонструвати свої вистави, дуже важлива для міста. Сподіваюся там ми побачимо ще не одну виставу.

Життя інших, або як побачити життя

«Життя інших» — німецький фільм, який є одним з найрозумнішим, адже він: життєвий, глибокий, вдумливий, а саме головне — прекрасний. Сценарист та режисер картини Флоріан Хенкель фон Доннерсмарк поставив цей неймовірний фільм, від якого йдуть мурахи по тілу. У 2006 році цей фільм отримав найбільшу кількість номінацій на головну німецьку кінопремію.

Фільм є досить трагічним, адже в ньому показано людей які стали жертвою системи, де кожен крок прослідковувався. Головний герой фільму, можливо не найголовніший, але він зміг змиритися з системою і навіть спілкуватися з дисидентами. Дрейман — одночасно зухвалий, перше враження про нього, що він не піде на поступки, але в той же час він лояльний і досить нормально відновиться до ситуацій які відбуваються.

Він знає, що Крістін-Марі крутить хвостом перед своїм чоловіком з міністром, знає про пігулки які вона приймає аби не завагітніти, адже як потім з її кар'єрою актриси. В цьому і полягає вся драма фільму, що головний герой знає все про всіх, але змінити нічого не може. Тому він і починає писати п'єсу в якій викриває всі таємниці Німеччини.

Дрейман зіграв досить гарно свою роль: йому вдалося зіграти відстороненість поета а задум самого автора. В ось роль Крісті-Марі зіграти було складніше за рахунок постійних складних випробувань, які зустрічалися на її шляху. Актрисі вдалося зіграти роль не зважаючи на те, що постійно доводилося брехати: коханому, міністру, поліції та всім на вколо, аби зберегти життя не лише собі.

Ми говорили що головний герой Дейман, але як на мене то це Візлер який був капітаном «Штати», він був кращим у допитах та діставанням інформації. Його назначили головним аби слідкувати за письменником Дрейманом, адже влада підозрювала його в не благодійності. Тому квартиру письменника заставляють жучками для прослуховування і ведеться цілодобово, зі змінами вдень та вночі. Візлер прослуховуючи розмови письменника починає розуміти, що він не є небезпечним для їхньої країни — він просто інший.

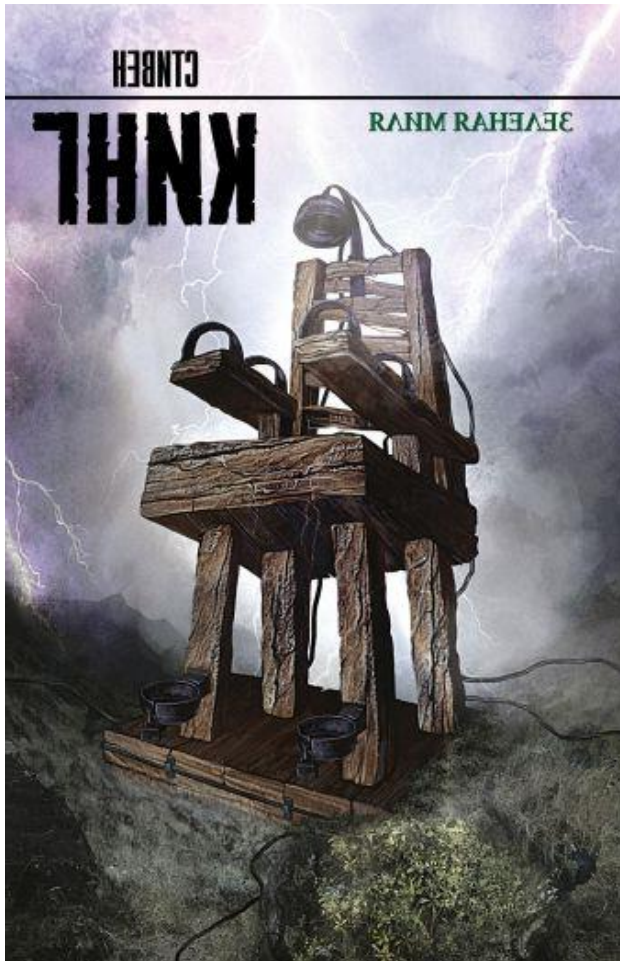
Найскладніше у фільмі було слідкувати як капітан намагався зрозуміти Дреймана, як підслуховував його та скривав всі докази про його не благодійність. Адже в кінці фільму все пішло шкереберть. Крістін-Марі впіймали на зраді, після чого вона покінчила зі всіма нещастями в її житті, головний герой не зміг доробити свою працю, а най прикріше було за Візлера, адже він намагався вгодити всім, і поплатився за це своєю посадою.

«Життя інших» досить довго намагалося пробитися на екрани. Навіть у самій Німеччині не хотіли цього показувати, адже це знову намагатися згадати минуле тоталітаризму, де не кожен міг з цим справитися. Але мораль фільму не лише показати життя Німеччини в ті роки, мораль зовсім в іншому, показати як люди намагалися відстояти правду і показати це все людям. Герої

фільму кожного дня боролися за гарне життя, хоча у них це не вдавалося, але не здавалися і намагалися рухатися вперед.

Рецензія на роман Стівена Кінга «Зелена миля»

«Зелена миля» - одне з найкращих, якщо не найкращий, з творів Стівена Кінга.

Фактично, в цьому романі ви знайдете не стільки жахів, скільки драми. Драма нескінченно добру людину, який прагнув допомагати людям. Однак волею обставин опинився за ґратами і засудженим на страшну смерть. Він очікує заповітної години з неймовірним спокоєм і смиренністю. Він намагається зробити життя всіх мешканців блоку хоча б трохи краще.

Невеликий наліт містики (в даному романі він полягає тільки в незвичайному дарі Джона Коффі) лише надає роману додаткову

гостроту і анітрохи не затінює всього реалізму, що відбувається. Мова автора образна і ярок. Втім, як і завжди. Персонажі проходять перед очима, немов живі.

Дорогого коштує твір, який змушує завмерти читача з притиснутою до рота долонею, з округленими від подиву очима, з думкою, що ти безсилий: нічого не можеш змінити, ніяк не можеш допомогти герою.

Відірватися від цієї речі просто неможливо. Та й не варто цього робити. «Зелена миля» дає можливість ще раз поглянути на життя з її жорстокістю і несправедливістю.

«- Як ви думаєте, містер Еджкомб, - запитав він мене, - якщо людина щиро кається у вчиненому, чи може він повернутися в той час, коли відчував себе на вершині щастя, і жити в ньому вічно? Може, це і є Рай? »

Як ви думаєте, чи потрібна була людству смертна кара? Чи потрібна вона зараз? Чи заслужив людина, який забрав життя у іншого, розставання з власної? І чи можуть приводити в дію смертний вирок звичайні люди, якщо це їх ... робота?

Відповіді на ці питання ми дізнаємося від Пола Еджкомба, який в 1932 році був старшим наглядачем тюремного блоку Е. Це місце, де коротають свої останні дні ті, кого засудили до смерті на електричному стільці. Пройшовши свою Зелену милю, вони вже не повернуться назад. Обов'язок Пола - проводити страти разом з іншими наглядачами. І мені здалося, що жахливий не процес страти, страшніше її репетиція. Безнадійно лякає і той факт, що навіть смерть людини (без участі самої людини) потрібно репетирувати, щоб все відбулося точно за часом, без запізнь і так, як потрібно.

Не можна не згадати про Джона Коффі, чиє прізвище звучить зовсім як напій, тільки букви інші. Історія цього здоров'я не може просто взяти і вийти з голови. З самого початку викликає подив те, що він міг зробити хоч якийсь злочин, а тим більше вбити і звалтувати двох маленьких дівчаток. «Я нічого не зміг з цим вдіяти. Намагався загнати це назад, але було вже надто пізно ». А адже велика Божа ласка міг би допомогти багатьом людям, однак, він став лише покаранням.

Викликає співчуття Едуард Делакура. Спостерігаючи за тим, як він дресирував миша - містера Джінглеса, зовсім вилітає з голови, що він в тюрмі опинився теж не просто так, і вбивства тягнуться слідом за ним.

Пол Еджкомб був присутній на 78 стратах. Ми ж відвідаємо кілька, але і цього буде достатньо. Що відчувала людина, проходячи свій останній шлях до Старої Замикалки? Страх, хвилювання, каяття, байдужість? А що відчували люди, які вершили цей суд над життям, підписуючи папір або натискаючи на важіль?

«Ми всі приречені на смерть, все без винятку, я це знаю, але, о Господи, іноді Зелена миля така довга».

Регіна Бретт «Будь дивом»

Кожен коли небудь потребує мотиваційного поштовху або підтримки, аби усвідомити та переосмислити цінності свого існування, відкрити нові ідеї щоб рухатися вперед. Праці відомої жінки Регіни Бретт — яка має сильний характер, жінкою яка пройшла через безліч труднощів та знайшла в собі сили аби рухатися й надалі вперед, аби надихати інших. Через те що колись вона загубила своє щастя вона написала свою книгу «Будь дивом»

З упевненістю можу сказати, що ця книга є житєвим посібником на всі проблеми людей, які можуть зустрітися. Автор розмістив на сторінках низку історій про сильних людей, а саме духом, про їх реальне життя зі всіма труднощами. Своім прикладом вони навчають читача як потрібно любити, дарувати тепло, радість, посмішку, як не потрібно опускати руки і потрібно рухатися вперед та надихатися.

Всі історії надихають читача на вчинки, а саме добрі. На прикладі історій з книги читач може побачити диво у звичайних ситуаціях, які відбуваються з ним кожного дня.

Якщо ви хочете відчути всю ту мудрість про важливі речі які навколо вас, які роблять вас щасливими та радісними — зазирніть у свою душу, як про це пише атор.

Рецензія на фільм *Togo* / «Того»

Togo — це фільм-вибачення, який відновлює історичну справедливість щодо собаки і погонича, які врятували тисячі життів під час Великої гонки

милосердя 1925 року на Алясці. Леонард Сеппала і його пес Того — ось хто справжні герої тієї гонки.

Ні, Гуннар Каас і Балто теж брали участь в доставці антидифтерійної сироватки хворим дітям Нома. Власне, Каас був останнім учасником естафети і саме він передав ящик з ліками доктору Уелш. Ось тільки Каас і Балто подолали лише 80 км шляху, в той час як Леонард Сеппала і Того — 146 км, причому в обидві сторони і по найскладнішого з ділянок, що включає перехід через замерзлий затоку Нортон-Саунд і підйом по майже стрімкому гірському схилу. Але хоча кожен на Алясці відмінно знав, кого варто дякувати за порятунок дітей Нома, вся слава, з вини недбайливого журналіста, дісталася саме Каасену і Балто.

Втім, ми забігаємо вперед, всі ці моменти покажуть у фільмі, який відрізняється дивовижною увагою до історичних деталей. Все, навіть самі божевільні, самі кінематографічні моменти, які ви побачите в картині, відбувалися в дійсності. І стрибок Того, збігає від нових господарів, через скло, і витягування саней з крижини, і гальмування на стрімкому схилі, і подвійний перехід по тріскається льоду затоки Нортон-Саунд, і блукання в мороці ... Через все це Леонард Сеппала і Того пройшли разом . І слова, які герой Віллема Дефо говорить в фіналі фільму, Леонард Сеппала дійсно

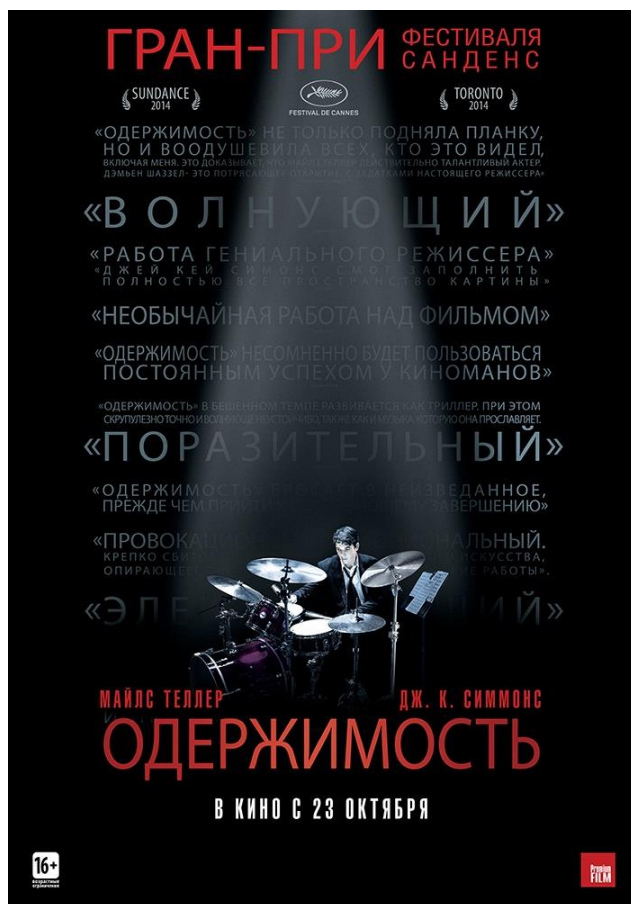
вимовив, тільки не перед смертю Того, а перед своєю власною смертю в 1967 році.

Історія Великої гонки милосердя 1925 року року та участі в ній Леонарда Сеппала і Того перемижується історіями з дитинства собаки, коли дрібний і хворобливий щеня був виходжу Констанс Сеппала. Сеппала не вірив в дрібного і нахабного пса, але той довів погоничу свою цінність і свою любов.

При всій історичній достовірності в картині є один момент, який складно пояснити. Автори сценарію викинули з життя Леонарда і Констанс Сеппала одного дуже важливого для них людини ... їхня дочка Сігрід, якій на момент спалаху дифтерії було 8 років, і яка мала всі шанси захворіти. Ймовірно, таке рішення сценаристів обумовлено акцентом на відносинах людей і собаки, яка багато в чому заміняє їм дитини, але ... це нечесно по відношенню до реальної дочки Сеппала.

Того - непоганий сімейний фільм для перегляду в новорічні свята, відмінне поповнення колекції сервісу Disney +. Є в ньому щось від творів Джека Лондона, тим більше що час дії фільму і оповідань про золотошукачів розділяє не більше 10-15 років. Але, звичайно ж, головне тут - це чудовий, відданий і надійний пес, який нарешті отримав і свою дециму слави.

Рецензія на фільм «Одержимість»

Молодий студент консерваторії Ендрю цілодобово безперервно удосконалює свою майстерність гри на барабанній установці. Його мета - найпрестижніший, успішний і перспективний джазовий оркестр, яким керує нестерпний керівник Теренс Флетчер. Коли удача нарешті посміхається молодій людині і перед Ендрю відчиняються двері у світ великої музики, хлопець виявляється нездатний відповідати всім вимогам свого нового вчителя. Вимоги того виявляються позамежними, які виснажують, вичавлювати всі соки.

Але тільки так, на думку Флетчера, можна з багатообіцяючого артиста зробити справжню зірку.

Голлівуд любить фільми про подолання. Зіткнення героя з перешкодою, перше сумнів у тому, що він зможе перемогти себе і рушити далі, підготовка до взяття перешкоди, трудова перемога - все це частини практично будь-якого американського фільму. Іноді ця лінія ховається глибоко всередині, ховаючись під тоннами комп'ютерних ефектів або, навпаки, під оголеними нервами який-небудь інді-комедії. Іноді режисери і зовсім йдуть по найпростішому шляху - розкриваючи лінійку «перешкода-подолання-перемога» в спортивному фільмі. Здається, здивувати тут уже зовсім немає чим, але немає, знаходяться і на цьому протоптали дорогу свою новатори, як у випадку з «Одержима». І особливо радісно в цьому випадку, що таким новатором виявився молодий постановник, фактично дебютант, в світле майбутнє якого дуже хочеться вірити.

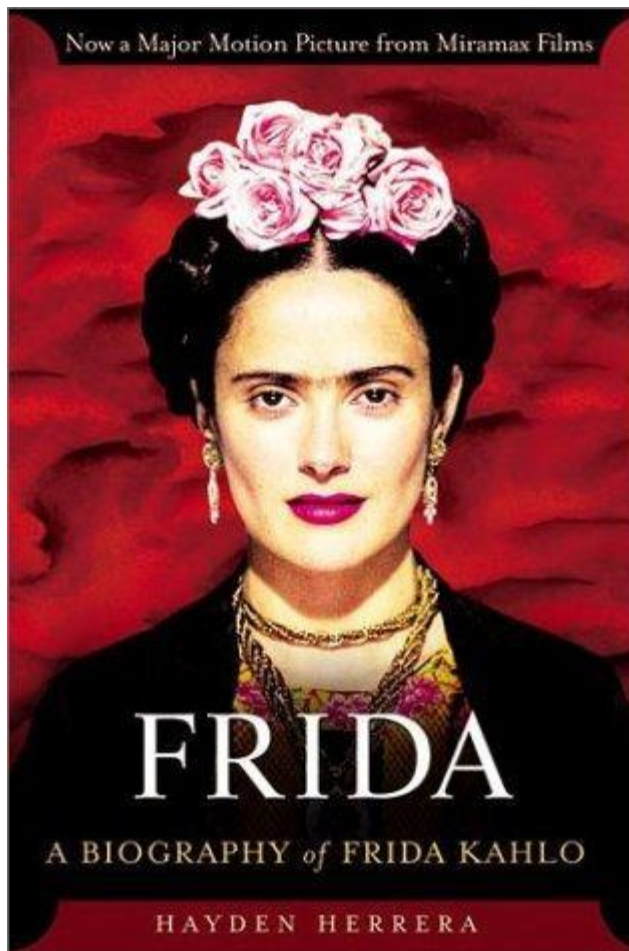
Що ж такого особливого в «Одержимості», що її захлинаючись хвалять всі, хто подивився картину, в список кращих фільмів року заносить кожен другий, а призи провідним акторам гарантує кожен третій? Мабуть, головне - це заперечення всього того, у що ми звикли вірити, думаючи про мистецтво взагалі і про музику зокрема. Талант завжди проб'є собі дорогу? Нічого подібного, посередності і трохи менш талановиті колеги зжеруть тебе, будь ти хоч Моцартом наших днів. Сім'я завжди підтримає тебе, а романтичні стосунки окрилять? Забуть, батько ніколи не зрозуміє твоєї пристрасті до Фагота або альты, а дівчина буде лише забирати час, сили і увагу. Потрапиш в престижну школу, клас, оркестр і весь світ буде у тебе на долоні? Ага зараз. Ти будеш боротися за кожную хвилину перебування в еліті, але це не гарантує тобі удачу, а удача не гарантує того, що про тебе не забудуть на ранок після провалу.

І все-таки таланти пробиваються, примудряються вивчитися, проходять відбори і конкурси і перетворюються в зірок. Чи не в тих зірок, яких крутить кліповий канал з односкладною пісенькою на трьох акордовий мотивчик, а в справжніх музикантів, чий імена залишаються в історії, чий шлях у музиці вивчають нащадки, чий майстерністю насолоджуються навіть після їх смерті. Звідки ж вони? Вони переступають невидиму межу власних можливостей і злітають. Саме на це націлений учитель Флетчер, герой феноменально відіграв свою роль Дж.К. Сіммонса, саме до цієї межі підійшов барабанщик Ендрю - вмить подорослішав і видав фантастичний нерв Майлз Теллер. Риса ця практично відчутна, вона просякнута потім тренувань (талант ніщо без постійної практики), кров'ю стертих пальців, слиною голодного до слави юнаки. Вона зовсім поруч, на відстані чотирьоххвилинного мелодії, але її подолання може залишитися лише мрією.

Як таке вдалося створити молодому режисерові Дем'єн Шазеллу? Як таких пристрастей на екрані зміг наздогнати 28-річний пацан? Сам Шазелл каже, що йому довелося пройти щось подібне у своєму житті, що хтось підганяв його, уникав спокуси перехвалити. У відповідь сценарист і

постановник «виростив» такого собі Тайлера Дардена від музики - готового принижувати, ображати, висміювати, доводити до сліз, підставляти, кидатися меблями, обманювати, але робити зі своїх учнів щось більше, ніж просто сидить зі своїм інструментом безіменний член оркестру. Флетчер ростить Музикантів, і пройти його шлях можуть не всі.

Про нестандартну жіночість або рецензія на фільм «Фріда» зі Сальмою Хайек

Фільм про який неможливо сказати, що йому в цьому році виповниться 18 років. Фільм, котрий у своє повноліття отримав безліч нагород, таких як: дві нагороди та чотири номінації «Оскар», одна нагорода та три номінації «BAFTA», а також одна нагорода та одна номінація «Золотий глобус». Для режисерки Джулі Теймор, яка мала великий досвід у постановці театральних вистав, фільм «Фріда» був другою її роботою і, чесно кажучи, це приголомшлива робота.

У сюжеті картині розповідається історія мексиканської дівчини-підлітка, яка з пристрасстю відноситься до життя і не боїться бути самою собою. Але життя дівчини перетворилося на випробування після аварії в якій вона отримала страшні поранення, які мало не забрали її життя. Після такого повороту все змінилось, але не зламало. Здається, саме аварія дала поштовх для відкриття нового дихання у Фріди, бо саме аварія «подарувала» страшенний біль і тілесні муки,

а разом з тим можливість розказати усьому світу з якими випробуваннями стикається кожна людина.

Окремо можна довго говорити про саму особистість Фріди Кало. Вона – еталон нестандартної жіночості. Якщо говорити про жіночість, ми одразу уявляємо елегантно вбрану жіночку, яка правильно спілкується, добра, щира, господарська, без натяку на вульгарність, без шкідливих звичок і так далі. І в такому аспекті Фріда є повною протилежністю, але її образ не є не жіночим, її образ є другою стороною жіночості. Вона має шкідливі звички, може лаятися, дозволяє собі одягатись у чоловічий одяг (не забуваємо, що йде мова про Мексику і тим більш про 20-те століття) – вона може собі це все дозволити і не цурається цього. Але крім цього вона також має жіночі нотки: яскраві сукні, влучні аксесуари, легке кокетство, щире та добре серце, оптимізм і віра в краще, любов до дітей та бажання їх мати, захист свого чоловіка (не зважаючи ні на що), бути йому опорою та розуміючим другом. Вона випромінювала щастя і через це до неї так тягнулись, але всередині їй було боляче з багатьох причин – тому її так любили.

Дуже добре, що на роль такої двоїстої натури обрали Сальму Хайек. Акторка вражаюче перевтілилась у одну з найвідоміших художниць і чудово показала весь спектр почуттів і емоцій. До того ж, варто відмітити, що актриса дійсно схожа зі справжньою Фрідою, тому не дивно чому Мадонні відмовили в цій ролі.

Звісно, не можна не відмітити атмосферу самого фільму! Він наповнений Мексиканськими нарядами, музикою, стилем життя, що дуже притягує і вносить свою родзинку. Окреме місце в фільмі займає живопис, фантастичні картини. Через них передається сенс і неймовірно яскраво передається сюжет. Навіщо показувати похорон або маніпуляції лікарів: кілька живих замальовок і все зрозуміло, дуже цікаво і не звичайно.

Хочеться сказати, що фільм дуже своєрідний і припадає до вподоби далеко не кожному, хоча б через цікаву особисті художниці. Але думаю, що тим, хто любить фільми про цікавих особистостей «Фріда» дуже сподобається.

Чи важко бути генієм?

Мері Адлер - маленька дівчинка, яка переживає особисту драму, але вона не зломлена і продовжує жити далі, а допомагає їй в цьому рідний дядько Френк, який після смерті її мами, взяв опіку над нею, відмовившись при цьому від роботи професора філософії в престижному університеті, від особистого життя, заради важливішої мети.

У свої 7 років, Мері набагато розумніша не тільки своїх однолітків, але і більшості дорослих, вона математичний геній, з

властивою манерою спілкування. Здавалося б, це чудово, впевнений, так думають багато батьків, але Френк вважає інакше. Перед смертю він дав сестрі слово, що у племінниці буде саме звичайне дитинство, зі звичайними радощами. Вони близькі, як ніколи, і здається, що ось воно вічне щастя, але не всі люди однаково мислять. Бабуся Мері вважає, що дитина з таким даром зобов'язаний розвивати його, це головна мета, так повинно бути і так буде. Починається боротьба двох протилежностей, двох абсолютно різних думок, кожне з яких має право бути.

Режисер Марк Уебб представив нам не ідеальну, але цілком самодостатню історію. Фільм «Обдарована» розвиває і звертає нашу увагу на другорядні моменти, які дуже часто непомітні для звичайних людей. Стрічка не зациклена на математичному перевагу юного обдарування, упор зроблений на сімейні цінності, на взаємодію близьких, не тільки рідних, а й близьких по духу. У цьому моменті вона сильно контрастує, якщо порівнювати з іншими

фільмами схожої тематики. І в цьому колосальна заслуга не тільки режисера, але і сценариста. Том Флінн, майстерно обіграв звичне, показавши нам сакральне.

Тільки теплі слова, тільки оплески і крики браво заслуговує своєю грою, чудовий актор Кріс Еванс, який довів особисто мені, що він багатогранний, безмірно талановитий, а не зірка однієї ролі. Неймовірно чуттєвий, емоційний, але в той же час одержимий персонаж, викликає захоплення у глядача своєю жертовністю і вірою в справедливість.

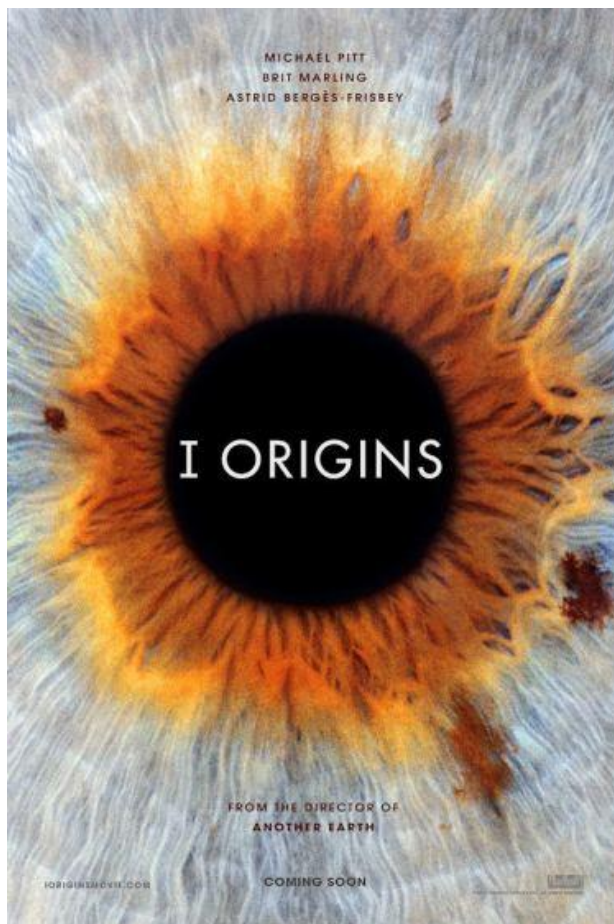
Мак Кенна Грейс, висхідна зірка, не менше обдарована, ніж зіграна їй Мері. Щира, природна, без краплі загравання, справжня актриса. Маю велику надію, що вона і далі буде радувати глядача настільки природною грою.

Ви повинні розуміти, що показаний конфлікт - не центральною історією, вона лише фон, для більш тонкої нитки сюжету.

Візуальна складова в картині просто чарівна, сцена заходу вас вразить, змусить затамувати подих і може навіть (на чуть-чуть) зупиниться серце. Даний епізод дуже важливий для сюжету, для сприйняття глядачем показаних подій, момент усамітнення і єдності головних героїв розчулює. Оператор Стюарт Драйберг справжній художник, що знає своє ремесло, що розуміє, що картинка без душі приречена. Нотки легкої мелодії, приємне звучання, загравати з нашим світовідчуттям, прекрасно влилося в загальне сприйняття картини.

«Обдарована» - це людська історія, що задає просте питання, а так чи важлива ця унікальність, що вона дає дитині? Адже може, вона більше забирає, вирішує найголовнішого - світлих спогадів про щасливе дитинство, коли ти міг ще бути тим, ким сам хочеш бачити себе, а не тим, ким хочуть бачити тебе інші. Нехай історія банальна, цілком передбачливі дії героїв і фінал, але вона коштує витраченого часу, безумовно.

Історія про очі, які змінили світ

Іен Грей - молекулярний вчений, котрий веде власне дослідження з цілю докзати еволюційний розвиток ока. Колекціонує фотографії радужки ока інших людей. Але одного вечора він зустрічає дівчину, фотографує її загадкові очі і вона зникає. З того самого моменту доля героя складається випадково невідповідно. З того самого моменту герою доводиться зрозуміти, чому він так сильно намагається докзати, що Бога не існує.

Попри те, що фільм вийшов більше 5 років тому, я не змогла пройти мимо і не повідати вам про цю цікаву картину. Про неї мало хто говорив, в кінотеатрах не крутили, але вона, поза сумнівом, заслуговує на вашу увагу.

«Я-початок» - цікаве комбо кіножанрів: драми, мелодрами, фантастики та науковості. Фільм точно не для перегляду для «розгрузки». Якщо спочатку фільм набирає романтичних обертів, то з середини все обертається рівно на 180 градусів – все як буває у житті, без прикрас та ніжностей. Окрім того цей фільм можуть дивитись абсолютно різного роду люди: звісно, романтики, реалісти, а також матеріалісти та ідеалісти. Цей фільм одночасно може показати два абсолютно різних світи і світогляди, і їх сумісне існування.

«Буває таке? Ти знайомишся з людиною, а вона заповнює твою внутрішню пустоту?»

Фільм побудований таким чином, що потрібно кожен важливий момент пережити з героями. Іноді здавалось, що дійсно підглядаєш за чужим життям,

але, повірте, без таких дрібничок сюжет провалився одразу ж. Кінострічка також наповнена інтригуючими та шокуючими моментами. Деякі з них викликають дійсно сильні та нестримні емоції. І саме тому режисер (Майк Кехілл) дає можливість трішечки неспішно пожити разом з героями.

«Що Ви будете робити, якщо духовне спростує Ваші наукові аргументи?»

Одвічна боротьба між наукою та вірою – це не головна ідея фільму, це одна з головних ліній у житті кожної людини. А кінокартина є своєрідною медитацією ціллю котрої є відкриття для себе щось нового.

Варто відмітити виключну роботу кінооператора Маркуса Фордерера. Візуальна частина ідеальна: вражаюче зняті людські очі, міські пейзажі. Навіть пильні, засмічені, сповнені людьми місця передані як щось комфортне, зручне та тепле. А також гарний музичний супровід Уїлла Бейтса та Філа Моссмана, який задає правильний настрій під час перегляду фільму.

Гра акторів також влучна. Особливо гра французько-іспанської акторки Астрід Берже-Фрісбі, котра виконує роль Софі. Астрід змогла передати легкість та «космічність» своєї героїні, немов вона і сама є такою у буденному житті. Проникливий та розуміючий погляд, повільні рухи, дитяча щирість, спокій – все це актриса так якісно показує у своєму персонажі, що поневолі бажаєш самому поспілкуватись тут і зараз з цією людиною.

«У більшості людей двері закриті. А що там? Там кохання і злість, і радість, і страх...там все, там життя»

Загалом «Я-початок» - гарний фільм, коли є бажання порозмислити про щось віддалене від повсякденного життя, коли є бажання повірити в щось більше. Так, картина трішки наповнена науковою інформацією, але це зроблено лише для підсилення науково-фантастичної лінії і підтримання зацікавленості у самому сюжеті. І все, після перегляду хочеться вірити, що усе це не просто припущення або фантазія.

Яку магію можна зробити вранці або просто Магія вранці

Що для вас означає слово «успіх» і як його досягти? Для мене це означає знайти себе як фахівця в своїй області (професійний успіх), створити міцну і здорову сім'ю (успіх в особистому житті), жити в достатку, щоб вистачало на все і трохи побалувати себе і рідних (фінансовий успіх), мати міцне здоров'я і не хворіти, мати відданих друзів і бути відданим другом (соціальний успіх) і т.д. Але неможливо домогтися всього цього без щоденної роботи над собою, без прикладання зусиль, компромісів,

постійного вдосконалення, правильних звичок, цінностей. Так що там все, хоча б в одній з цих областей! Всі хочуть бути найбагатшими, успішними, знаменитими, щасливими, здоровими і т.д. і т.п. Але не всі розуміють, що домогтися цього зовсім не просто. Адже успішні люди живуть зовсім в іншому ритмі, за іншими правилами. Успіх, в тому сенсі, який закладає в нього Хел Елрод в своїй книзі, це досягнення максимального рівня за 10 бальною шкалою у всіх сферах життя. Чи не в якійсь одній, а у всіх. Чи це не виклик? Більш того, автор запевняє, що це надзвичайно просто, прямо таки ви і оком не встигнете моргнути, як станете таким же успішним як Опра Вінфрі, Джиммі Керрі, Вілл Сміт, Арнольд Шварценеггер і багато інших (тут ще можна посперечатися на скільки вони успішні в всіх сферах життя. Адже те, що ми бачимо на екрані не те ж саме, що і за зачиненими дверима їх спальні). Загалом, дуже вже все просто і красиво у супер коуча і спікера Хела Елрод, який створив свою програму по досягненню вищеописаного успіху. «Дуже скоро вам належить дізнатися, що досягти успіху рівня 10 у всіх областях життя не тільки можливо, але і просто. Це дійсно просто - цілеспрямовано

виділяти кожен день час на те, щоб стати успішною людиною рівня 10, здатним створювати, залучати, досягати і підтримувати такий же великий успіх у всіх сферах свого життя. »

За словами Хела, успіх кожного дня і всього життя в цілому визначає наш ранок. Як ранок проведеш, так і весь день пройде. Ранок має бути цілеспрямованим і продуктивним, щоб весь день був таким же. Начебто не складно. Просто встати раніше і виконати шість «рятувальних кругів» за програмою Хелл (медитація, візуалізація своїх цілей, афірмації (промовляння своїх цілей), фізичні вправи, читання, письмо (записувати свої цілі і бажання). Проводячи всі ці процедури кожен день ви просто притягну успіх до себе, ви налаштуєте свій мозок як антену на отримання всього, що вам необхідно для досягнення успіху. Автор кілька разів вам повторить, що ви цього заслуговуєте, що все супер успішні люди практикують цей метод (навіть Опра Уїнфрі Хм ... а цікаво, немає чи зв'язку між тим, що Опра вважається однією з найуспішніших жінок у світі, і тим фактом, що вона практикує більшість, якщо не всі шість «рятувальних кругів»). Хел вас навчить як вставати раніше, якщо ви не жайворонок і навіть як витратити на «круги» всього 6 хвилин! Так! По хвилині на кожне «коло». Не знаю, як повинна виглядати 1-хвилинна зарядка або читання протягом 1 хвилини, і як це здатне допомогти стати успішним як, знову ж таки, Опра Уїнфрі.

Я розумію, що моя рецензія суцільний сарказм на цю чудо книгу. Але це лише моя думка про неї, мої емоції, які вона викликала. Я не сперечаюся, що кому-то цей метод може реально допомогти або допоміг. Більш того, в книзі я зустріла кілька дуже цікавих і вартих думок. Залишу деякі з них внизу, кому цікаво. Однак, не дивлячись на все це, книга все ж занадто пафосна. У ній стільки води, що вистачить прийняти дві ванни))) 3 ~ 200 електронних сторінок, думаю, вистачило б не більше 20, щоб вмістити всі інструкції і корисні поради автора без зайвого просторікування, самопіару і піару інших, без реклами інших коуч-книг і іншого. Тому подумайте двічі перед тим як купити друковану версію.

Ви також можете мені дорікнути в тому, що я не випробувала цей чудоспосіб протягом 30 днів, як рекомендує автор. Це тому, що автор не зміг мене переконати в реальному дієвої силі цього методу. Я вважала за краще взяти собі на замітку тільки кілька прийомів і рад. І так, це не та книга, яку я буду перечитувати, щоб освіжити в пам'яті корисні думки і ідеї. Занадто їх там мало.

А тепер кілька цитат з книги, які мені сподобалися найбільше:

Все починається з прийняття повної відповідальності за кожен аспект свого життя і від рішучої відмови звинувачувати в своїх невдачах кого-небудь іншого.

Пам'ятайте, що все, що ми робимо, впливає на те, ким ми стаємо, що, в свою чергу, визначає, яке життя ми для себе в результаті створюємо і як насправді живемо.

«Рая. Останній дракон»

У великій прокат вийшов мультфільм «Рая і останній дракон» - це нова історія від Walt Disney Pictures, заснована на культурні особливості Південно-Східної Азії. Завдяки такому джерелу натхнення анімаційний фільм помітно відрізняється від попередніх диснейвських проєктів: в ньому немає класичних принцес, але є войовниці, які успадкують мальовничі землі. І, що досить цікаво, головні герої взагалі не виконують пісні, замість цього вони демонструють бойові мистецтва.

«Рая і останній дракон» унікальна не тільки своїм сюжетом, а й умовами виробництва, в яких через пандемію опинилася вся творча команда мультфільму. Як виявилось, це перший анімаційний фільм від Disney, створений віддалено.

Пощастило лише в тому, що підготовка до створення історії почалася набагато раніше, тому виробнича команда встигла проаналізувати матеріал, який був необхідний для відтворення особливостей азіатської культури. Для цього вони відвідали Лаос, Таїланд, Камбоджу, В'єтнам, а також Індонезію, збираючи референс з місцевого колориту. На основі побаченого з'явився фантастичний світ під назвою Кумандра, в якому відбуваються події мультфільму.

Raya and the Last Dragon починається з короткої передісторії, з якої глядачі дізнаються про землі Кумандри. Вони належали людям, які існували в повній гармонії з чарами і драконами. Коли на світ наступили темні сили, дракони, які були захисниками змогли врятувати всіх, залишивши магічний камінь, який зміг би їх захищати від злих духів. Чи не оцінивши жертву, люди розділилися на клани і стали ворогами, бажаючи бути єдиними володарями непереможної сили. Рая, дочка одного з вождів, повинна була стати берегинею каменю, але через підступний обман вона втратила і його, і свого батька. Тепер Рая подорожує по небезпечним і спорожнілих краях, сподіваючись знайти останнього дракона, завдяки якому у неї вийде врятувати світ від зла, який повернувся в Кумандру. Пошуки героїні увінчалися успіхом, але замість величного істоти Рая бачить перед собою балакучого і занадто довірливого дракона, в якому немає ні краплі могутності.

Само собою, мультфільм поступово відкриває нам нових персонажів, які зустрічаються на шляху головної героїні, і з часом стають її союзниками. Це команда, якій ніхто б не довірив найважливішу місію з порятунку людства - хоча б тому, що в ній зібралися діти, дрібні злочинці і дивно мила тварина, що нагадує гігантського броненосця. Але завдяки загальному азарту та ентузіазму саме у них виходить здійснювати відчайдушні вчинки, які перетворюються в

велике і досить захоплюючу пригоду, яка ні разу не переривається на пісні у виконанні головних героїв (що в інших диснейських мультфільмах було невід'ємною частиною сюжету, а в Frozen і зовсім стало одним з головних акцентів).

Замість цього в мультфільмі є чимало сцен, в яких головна героїня демонструє відмінне володіння бойовими мистецтвами. Вона сміливо затіває боротьбу з давнім ворогом (ще однієї героїнею, яка виступає в якості нестандартного лиходія), яка перетворюється в захоплюючий анімаційний екшн. Це результат задумки сценаристів, які залучали до роботи консультантів по різноманітним видам бойових мистецтв з Південно-Східної Азії.

Хоч «Раю і останній дракон» і відрізняється від інших мультфільмів Walt Disney Pictures, він все одно виходить на фінішну пряму, яка підносить персонажам цінний життєвий урок. Тут це думка про те, як важливо об'єднуватися і вміти проявляти довіру один до одного - що не завжди справедливо по відношенню до головної героїні, яка пережила жорстоке зрадництво через свою довірливість. Але в кінцевому підсумку перемагає дружба і усвідомлення того, що єдність важливіше спраги влади.

Raya and the Last Dragon - візуально вкрай запам'ятовується видовище, в якому є велика кількість колоритних деталей, що міняються залежно від місцевості. Анімація гідно показує мальовничі тропічні пейзажі і атмосферно відтворює торгове місто на воді, підсвічений сотнями різнобарвних ліхтарів. Також запам'ятовується деталізація в зображенні персонажів, особливо робота аніматорів над шевелюрою дракона і розгорнутими волоссям головної героїні.

Мультфільм не в усьому прагне бути серйозним, подібно повнометражного пригодницького кіно. У ньому є жарти, більшу частину яких виконує дракон, і потішні погоні. На жаль, йому злегка не вистачає запалу і по-справжньому смішний невимушеності, до якої нас привчила анімація Pixar.

Але в цілому «Раю і останній дракон» - це гідний і досить видовищний мультфільм, деталі якого цікаво розглянути в IMAX (до слова, в кінотеатрах глядачів чекає приємний бонус - перед початком сеансу показують

зворушливу короткометражку *Us Again*). Ця анімація змінює звичну диснейвську концепцію, позбавляючись від любовних ліній і музичних номерів на користь бойових сцен, і це цікаве рішення для нової оригінальної історії.

ВИСНОВКИ

Під час написання кваліфікаційної роботи, ми не лише опрацювали теоретичну літературу, але й на практиці проаналізували жанр рецензії в ЗМІ. Слід зазначити, що матеріали вказаного жанру не є популярними, публікуються більше у тематичних виданнях або на інтернет ресурсах.

У результаті проведеного дослідження нами нараховано 17 матеріалів, написаних у жанрі рецензії на сторінках газети «День». Це складає 9% від загальної кількості проаналізованих матеріалів. У деяких випусках не знайдено жодного матеріалу, в деяких – налічувалося по 2-3. Це можемо пояснити тим, що вони направлені більше на подання «щоденних» проблем.

Творчий доробок складається з 13 рецензій. Кожен матеріал проаналізований, підібраний за новизною та цікавістю для читача або глядача. Створені рецензії можуть бути опубліковані як в спеціалізованих літературних виданнях, так і в розважальних, якщо вони містять відповідну рубрику. Також можлива публікація рецензій у персональних блогах та збірках рецензій.

Інформаційний доробок становить 1, 03 авторського аркуша. Матеріали спрямовані на задоволення потреб аудиторії 16+, які зможуть зрозуміти сенс книги чи фільму. Майже до кожного матеріалу підібрані ілюстрації, які зможуть полегшити сприйняття тексту та зануритися в історію.

Зауважимо, що літературна рецензія практично зникла зі сторінок загальноукраїнських видань. Зараз цей жанр можна знайти або в спеціалізованих виданнях у формі оглядової статті, або в загальних у формі анотації. Перша відрізняється детальним аналізом не лише одного твору, а й усієї творчості письменника, культурного середовища в цілому, друга ж містить лише коротку інформацію про сюжет твору. Отже, ці типи рецензій не можуть задовольнити потреб читача, який прагне орієнтуватись у сучасній літературі, тому в результаті нашої роботи було створено різнотипні літературні рецензії. Таким чином читач і отримує належну інформацію про

твір та його автора, і може зробити власний вибір на основі вражень рецензента.

Оскільки у друкованих ЗМІ превалюють короткі рецензії-анотації, що містять переказ сюжету фільму, і дані про його творців, ми створили оригінальний продукт, до якого входять рецензії як інформаційної (рецензія-репліка), так і аналітичної (рецензія-кореспонденція, рецензія-стаття) та художньо-публіцистичної (рецензія-есе) груп. Це допоможе читачеві отримати якомога більше інформації про кінофільм, його проблематику, соціальну значущість, стиль режисера, акторську гру, враження рецензента тощо.

При написанні роботи застосовано набуті знання за період навчання в університеті. Отже, завдання та мета дипломної роботи – досягнена.